



## ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΙΒ΄

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν

**ΘΕΟΣΕΒΙΟΥ**

**Ἄρσινοῦ**

**ΕΝ ΤῶΙ ΜΙΚΡῶΙ ΕΣΠΕΡΙΝῶΙ**

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ΄, καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος α΄ Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

**Τ**ῆς Ἄρσινότης τὸν γόνον, Μελάνδρας βλάστημα, τῆς νήσου Κύπρου κλέος, καὶ διάκοσμον θεῖον, Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας πανευλαβῶς, Θεοσέβιον ὄσιον, καὶ τὴν συμβίαν τιμήσωμεν τὴν αὐτοῦ, μελωδήμασιν εὐσχήμοσι.

**Α**ῖμῶν ποιμένα τὸν θεῖον, τὸν ἐν νεότητι, αὐτοῦ ὁδοῦς ὁσίων, πολιῶν ὀλοθύμωσ, βαδίσαντα καὶ πίστει τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ σεπτοῦ ἀρχιποίμενος, ἀκολουθήσαντα τρίβοις τῆς ἀρετῆς, Θεοσέβιον τιμήσωμεν.

**Τ**ὴν τύποις θεῖαν συμβίαν, τοῦ οὐρανόφρονος, σεμνοῦ Θεοσεβίου, καὶ οὐσία τὴν νύμφην, τὴν ἄσπιλον τοῦ Κτίστου καὶ Πλαστουργοῦ, παρθενίας ὡς ἔκτυπον, ἐγκωμιάσωμεν πάντες χρεωστικῶς, μελιχραῖς ὠδαῖς καὶ ἄσμασι.

**Τ**ῆς ἀκραιφνοῦς πολιτείας, εὐχῆς καὶ νήψεως, τὸν ἐραστὴν ἐκθύμωσ, Θεοσέβιον πάντες, ὡς πρό-

βολον ἀγνείας καὶ ἀληθοῦς, εὐσεβείας τιμήσωμεν, ἀναβοῶντες· πρεσβείαις σου καὶ ἡμῶν, πάντων ἁγνισον τὰ σώματα.

Δόξα... Ἦχος β΄

**Τ**ῆς ἐγκρατείας καὶ σκληραγωγίας πόνοις ὑποπιάζων τὸ σῶμα, τὸν σὸν νοῦν ἀνέτεινας πρὸς Κύριον, Θεοσέβιε ὄσιε· ἀμιλλώμενος γὰρ τῇ ἀρετῇ τῇ ἐκλεκτῇ σου συμβία, ἴσων αὐτῇ ἐπάθλων ἔτυχες, καταπατήσας τοῦ ἐχθίστου τὴν ἔπαρσιν· αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς τῆς ἀπάτης ἐκλύτρωσαι, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, πρεσβείαις σου πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

**Τ**ὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β΄ Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

**Χ**αίροις ὁ τὸν Θεόν, σεβόμενος καὶ πάντα, Αὐτοῦ καλῶς τηρήσας, ἐντάλματα Μελάνδρας, κοσμητορ Θεοσέβιε.

**Στίχ.** Τίμιος ἔναντιον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

**Π**όνων σου ἱερῶν, κονίστραν Ἀρσινόην, τὴν σὴν πατρίδα δείξας, ἀπῆλθες πρὸς πατρίδα, τὴν ἄνω Θεοσέβιε.

**Στίχ.** Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

**Κ**λέος ἐγκρατευτῶν, ἀκμῆς ἐν ἡλικίᾳ, ἐπράυνας τὰ πάθη, σοῦ νεαροῦ σαρκίου, ἀσκήσει Θεοσέβιε.

**Δόξα... Τριαδικόν**

**Δ**έδωκας δαψιλῶς, ἰσχὺν Θεοσεβίῳ, ὄφρυν πατήσαι πλάνου, Τριάς ὑπεραγία, θεότης τρισυπόστατε.

**Καὶ νῦν... Θεοτοκίον**

**Δ**έσποινα Μαριάμ, πανσέπτων ὁμοζύγων, ἐνδόξου ξυνωρίδος, εὐχαῖς τοῖς σέ ὑμνοῦσι, πανευλαβῶς βοήθησον.

**Ἀπολυτίκιον**

**ᾠχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον.**

**Ν**ηστευτὴν ἐλεήμονα καὶ φιλάρετον, ἀμνῶν ποιμένα ὀφθέντα, ἐν ἡλικίας ἀκμῆ, θεομύριστον ἀγνότητος λευκάνθεμον, Ἀρσινόητην τὸν σεμνόν, Θεοσέβιον πιστοί, τιμήσωμεν κατὰ χρέος· καὶ γὰρ πρεσβεύει Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Καὶ Ἀπόλυσις**



**ΕΝ ΤΩΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ**

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν **Στίχους ζ',** καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ Προσόμοια**

**ᾠχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.**

**Θ**εαυγὴ Θεοσέβιον, τὸν ἰσαγγελον ἄνθρωπον, τὸν ἐν Ἀρσινόῃ εὐαρεστήσαντα, ἀσκητικοῖς κατορθώμασι, νηστεία δεήσεων, ἐγκρατεία σαρκικῆ, χαμευνία καὶ δάκρυσι, τὸν παντάνακτα, Ἰησοῦν Θεοσέβιον ἐκθύμως, μελωδήσωμεν οἱ δῆμοι, ἐπιποθούντων τὴν θέωσιν.

**Τ**ὸ περίλαμπρον καύχημα, Ἀρσινόης τιμήσωμεν, θεῖον Θεοσέβιον ὡς κοσμήτορα, διαγωγῆς ἐνθεώτατον, ἀμέμπτου καὶ σέμνωμα, ἐγκρατείας καὶ εὐχῆς, ἀνακράζοντες· ὅσιε, σὺν συμβία σου, τῇ σεμνῇ μὴ ἐλλείπης εἰρηνεύων, σοὺς ἰκέτας καὶ εὐχαῖς σου, ὁμονοεῖν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

**Ε**ν ἀκμῇ τῆς νεότητος, σὺν τῇ θείᾳ συμβία σου, ἑδρόμῳ ἐγκρατείας κατηκολούθησας, καὶ καθ' ἐκάστην τηκόμενος, κλεινὸ Θεοσέβιε, ὡς κηρίον ἀληθῶς, νυχθημέροις ἀσκήσεις, στέφος εἴληφας, οὐρανόθεν χρυσόπλοκον ἀφθάρτου, χαρμονῆς ἐν δόμοις δόξης, καὶ αἰδίου τερπνότητος.

**Ε**γκρατεία ἐκάθηρας, τὴν ψυχὴν Θεοσέβιε, καὶ σταυρὸν ἀράμενος ἐπωμάδιον, κατηκολούθησας βήμασι, Χριστοῦ σὺν συμβία σου, γέρας Ἀρσινόϊτων· καὶ προσκαίρου βιώσεως, ὡς ἀσώματος, τὴν ὁδὸν διοδεύσας κατ' ἀξίαν, κληρονόμος ἀνεδείχθης, τῆς ὑπὲρ νοῦν ὠραιότητος.

**Ω**ς φωστήρα ὑπέρφωτον, τὸν φωτίζοντα πέρατα, ἐναρέτου βίου σου φρυκτωρήμασι, καὶ ἀστραπαῖς ἐγκρατείας σου, νῦν πάντες τιμῶμέν σε· καὶ λαμπρῶς σὴν ἱεράν, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν, Θεοσέβιε, ὁ ἀκμὴν παριδῶν τῆς ἡλικίας, καὶ ἀσκήσας ἐν τῇ Κύπρῳ, ὡς πολὺς γέρων ὅσιε.

**Α**ρετὴν Θεοσέβιε, ἐπιμόνως ἐνήσκησας, σύμμαχον πρὸς θέωσιν ἔχων ὅσιε, τὴν θεοφόρον συμβίαν σου, μεθ' ἧς νῦν ἐν δώμασι, συγχορεύεις οὐρανῶν· καὶ Χριστὸν τὸν Θεάνθρωπον, καὶ παντάνακτα, δυσωπεῖς ὑπὲρ πάντων ἐκτελούντων, τὴν ὑπέρφωτόν σου μνήμην, τὴν ἐτησίαν ἐν ἄσμασι.

**Δόξα... ᾠχος πλ. β'**

**Α**ρνησάμενος τὰ τερπνὰ καὶ ἡδέα τῆς νεότητος, καὶ ὑπὲρ τὴν ἀγάπην τῆς συμβίας σου ἀγαπήσας τὸν Κύριον, ἀμέμπτως Αὐτῷ ἠκολούθησας ἀσκητικῇ πολιτεία, ποιμὴν ἀλόγων προβάτων, θειότατε Θεοσέβιε· σὺ γὰρ ἔξω κόσμου καὶ σαρκὸς γενόμενος, οἷάπερ ἄγγελος ἐπολιτεύσω, καὶ τύπος γέγονας νοὸς καὶ σώματος καθαρότητος· διὸ νῦν τὰς ἀμοιβὰς τῶν πόνων σου δρεπόμενος, μὴ διαλείπης σὺν τῇ συμβία σου, Χριστῷ πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

**Καὶ νῦν... Θεοτοκίον**

**Τ**ίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς,

φύσει Θεός ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα**

### Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. η' 1-11)

**Υ**ιέ, σὺ τὴν σοφίαν κηρύξεις, ἵνα φρόνησίς σοι ὑπακούσῃ· ἐπὶ γὰρ τῶν ὑψηλῶν ἄκρων ἐστίν, ἀνὰ μέσον δὲ τῶν τρίβων ἔστηκε· παρὰ γὰρ πύλαις δυναστῶν παρεδρεύει, ἐν δὲ εἰσόδοις ὑμνεῖται.

Ἕμᾶς, ὧ ἄνθρωποι, παρακαλῶ, καὶ προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· νοήσατε, ἄκακοι, πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ καὶ ἀνοίσω ἀπὸ χειλέων ὀρθά· ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ φάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ.

Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιὸν οὐδὲ στραγγαλιῶδες· πάντα ἐνώπια τοῖς συνιοῦσι καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γινῶσιν. Λάβετε παιδείαν καὶ μὴ ἀργύριον, καὶ γινῶσιν ὑπὲρ χρυσίον δεδοκμασμένον· κρείσσων γὰρ σοφία λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν.

### Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. α' 1-10)

**Α**'γαπήσατε δικαιοσύνην, οἱ κρίνοντες τὴν γῆν, φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, καὶ ἐν ἀπλότητι καρδίας ζητήσατε αὐτόν· ὅτι εὐρίσκεται τοῖς μὴ πειράζουσιν αὐτόν, ἐμφανίζεται δὲ τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν αὐτῷ. Σκολιοὶ γὰρ λογισμοὶ χωρίζουσιν ἀπὸ Θεοῦ, δοκιμαζομένη τε ἡ δύναμις ἐλέγχει τοὺς ἄφρονας. Ὅτι εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ εἰσελεύσεται σοφία, οὐδὲ κατοικήσει ἐν σώματι κατάρχεω ἁμαρτίας· ἅγιον γὰρ πνεῦμα παιδείας φέυξεται δόλον καὶ ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων καὶ ἐλεγχθήσεται ἐπελθούσης ἀδικίας. Φιλάνθρωπον γὰρ πνεῦμα σοφία καὶ οὐκ ἀθώσσει βλάσφημον ἀπὸ χειλέων αὐτοῦ· ὅτι τῶν νεφρῶν αὐτοῦ μάρτυς ὁ Θεὸς καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἀληθῆς καὶ τῆς γλώσσης ἀκουστής· ὅτι πνεῦμα Κυρίου πεπλήρωκε τὴν οἰκουμένην, καὶ τὸ συνέχον τὰ πάντα γινῶσιν ἔχει φωνῆς. Διὰ τοῦτο φθεγγόμενος ἄδικα οὐδεὶς μὴ λάθῃ, οὐδὲ μὴ παροδεύσῃ αὐτόν ἐλέγχουσα ἡ δίκη. Ἐν γὰρ διαβουλίαις ἀσεβοῦς ἐξέτασις ἔσται, λόγων δὲ αὐτοῦ ἀκοή πρὸς Κύριον ἦξει

εἰς ἔλεγχον ἀνομημάτων αὐτοῦ· ὅτι οὓς ζηλώσεως ἀκροῶται τὰ πάντα, καὶ θροῦς γογγυσμῶν οὐκ ἀποκρύπτεται.

### Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ' 1-9)

**Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀνάλαμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιοῦντες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα

Ἦχος α'

**Α**'σκητικῶς ἀγωνιζόμενος ἐν Ἀρσινόῃ, τὰς νάπας αὐτῆς καὶ τοὺς λειμῶνας ἠγάσας, τοῖς ποιμενικοῖς σου ἰδρῶσι καὶ τοῖς δάκρυσι, Θεοσέβιε ὅσιε· σὺ γὰρ θείαις ἀναβάσει Θεῷ ἀναγόμενος, τοὺς δερματίνους χιτῶνας ἀπεξεδύσω, καὶ ἐνεδύσω στολὴν παρθενικὴν εἰς αἰῶνας διαμένουσαν ἀφθαρτον· καὶ νῦν Χριστῷ παριστάμενος, καὶ σὺν τῇ συμβίᾳ σου ἀγγέλοις συνευφραίνόμενος, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν τιμώντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος β'

**Α**'γωνιζόμενος ἐν ἐγκρατεῖα καὶ προσευχῇ νυκθήμερω, τὴν σάρκα ἐνέκρωσας, ποιμὴν Ἀρσινόης θεϊότατε, Θεοσέβιε· καὶ τὴν ψυχὴν ζώσας ἀναβάσει θείαις, κατὰ μέθεξιν ἐθεώθης πρότυπον ἀρετῆς γενόμενος· διὸ τὴν σὴν πανέορτον μνήμην ἐπιτελοῦντες, σὲ μεγαλύνομεν μελωδίαις μελιρρῦτοις, καὶ Χριστὸν δοξάζομεν τὸν ἐνισχύσαντά σε, πρὸς ἀρετῆς ἀπόκτησιν, καὶ μετοχὴν τῆς αἰδίου μακαριότητος.

**ᾠχος γ'**

**Τ**ὸν κοινῇ μετὰ τῆς αὐτοῦ ὁσίας συμβίας συναινεῖ, ἀσκητικὸν ὀδεύσαντα στάδιον, καὶ πολιὰν ἐπιδείξαντα φρόνησιν ἐν νεαροῖς ἡλικία, Θεοσεβίον τὸν ἐγκρατευτὴν, ἐγκωμιάσωμεν κράζοντες· ὁ ἰσαγγέλως ἐν Ἀρσινόῃ πολιτευσάμενος, καὶ παριδῶν πᾶσαν ἔνυλον σχέσιν διὰ Χριστοῦ ἀγάπησιν, ἀξιους ἡμᾶς ποιήσον εὐχαῖς σου, τῆς σὺν σοὶ ἐν οὐρανοῖς ἀγαλλιᾶσεως.

**ᾠχος δ'**

**Τ**ὴν πτωχείαν τοῦ Ἰησοῦ εὐσεβῶς ἐπιποθήσας, καὶ τὴν νέκρωσιν Αὐτοῦ ἐνδυσάμενος, ὡς πάροικος ἐν τῇ σῆ πατρίδι ἐπολιτεύσω, τῆς σαρκὸς μηδὲ πρὸνοιαν ποιούμενος, καὶ προορώμενος τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀγαθῶν τὴν θεάν, τῶν ἠτοιμασμένων τοῖς Χριστὸν ἀγαπῶσι, Θεοσεβίε ὅσιε· ἐπιδείξας οὖν πᾶσι σὺν τῇ σῆ συμβία, τὸν κεκρυμμένον ἐν σοὶ πλοῦτον τῆς πνευματικῆς ἀγάπης, ἀπῆλθες τῷ Παμβασιλεῖ αἰώνιως συνεῖναι, καὶ πρεσβεύειν ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Δόξα... ᾠχος ὁ αὐτὸς**

**Τ**ὸν δίκαιον καὶ πανόσιον τῆς θεοσεβείας ἐπώνυμον, Θεοσεβίον καὶ τὴν αὐτοῦ συμβίαν, ὡς συζύγων πρότυπα καὶ παρθενίας ἀρχέτυπα, τῶν εὐσεβούντων τὰ συστήματα, ὑμνοὶς καὶ ᾠδαῖς εὐφημῶμεν καταλιπόντες οὖν ἡμῖν φήμην ἰσουρανοῦ ξυνωρίδος, τὴν τὰ ἄνω φρονοῦσαν καὶ ζητοῦσαν, καὶ παιδεύουσαν ἡμᾶς οἰκείῳ παραδείγματι, οὐρανοπολίται γεγόνασι, καὶ πρεσβευταὶ ἡμῶν θερμοτάτοι πρὸς Κύριον.

**Καὶ νῦν... Θεοτοκίον**

**Ε**'κ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Εἰς τὸν Στίχον****Στιχηρὰ Προσόμοια****ᾠχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.**

**Χ**αίροις ὁ τῶν ποιμένων φωστήρ, ὁ θεοφόρος καὶ ἁπλοῦς καὶ φιλόσιος, κοσμήτωρ τῆς Ἀρσινόης, Μελάνδρας θεῖος βλαστός, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, φέγγος ἄδυτον, σεπτὲ Θεοσεβίε, ὁ ἀπαύστως εὐχόμενος,

καὶ καταστήσας, ἑαυτὸν οἰκητήριον, θείου Πνεύματος, καὶ σεπτὸν ἐργαστήριον, σκληραγωγίας, νήψεως, καὶ ἠθους πανσέβαστε· ὅθεν τῆς σῆς ἐγκρατείας, τὰ ἱερὰ κατορθώματα, ἐκθύμως ὑμνοῦντες, σὰς αἰτούμεθα πρεσβείας, πρὸς βίον κρείττονα.

**Στίχ.** Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

**Χ**αίροις τῶν ὁμοζύγων δυάς, τῆς ἐγκρατείας ἠθισαυρὲ Θεοσεβίε, καὶ θεία αὐτοῦ συμβία, ἡ συναινέσει κοινῇ, βίον ἀρνηθεῖσα, τρυφηλότητος, καὶ γάμου τερπνότητος, ἃς ἠύλόγησε Κύριος, ἵνα τὸν δρόμον, τῆς ἀγνείας τὸν δύσβατον, θεία χάριτι, διανύσης πανεύφημε· ζευγὸς σεμνὸν καὶ τίμιον, ἀγάπη συνδούμενον, πνευματικῇ τῇ ἀρρήκτως, ἐνούση πάντα χριστώνυμον· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχῆς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

**Στίχ.** Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

**Μ**νήμην τὴν σὴν τελοῦμεν λαμπρῶς, Ἀρσινοῖτα Θεοσεβίε ὅσιε, ἀσκήσει συντονωτάτη, καὶ ἐγκρατεία πολλῇ, βίωσιν ἐν Κύπρῳ, τὸν ἀνύσαντα, σαφῶς ὡς ἰσάγγελος· ἀρετῶν θεῖον σκῆνωμα, τῆς ἀπαθείας, θεοκίνητον ὄργανον, καὶ πολύφορον, δένδρον χάριτος Πνεύματος, ὃπερ καρπὸν ἐξήνεγκεν, ἀλήκτου τερπνότητος, πρὸς γλυκασμὸν τῶν ζητούντων, Αὐτοῦ Ἐδέμ ἐν σκηνώμασι, σοφῆ ἀπολαῦσαι, καὶ ἀγγέλων συγχορεῦσαι, σεπτοῖς συντάγμασι.

**Δόξα... ᾠχος πλ. δ'**

**Δ**εῦτε, πιστοί, ζηλωταὶ τῶν κατορθωμάτων, πρὸς ὀλοκλήρωσιν καὶ θέωσιν Θεοσεβίου τοῦ ὁσίου, χαρμονικῶς αὐτὸν ὑμνωδίας καταστέψωμεν· οὗτος γὰρ παρθένος ὢν τοῖς λογισμοῖς καὶ τῷ σώματι, τὸν γάμον συναινέσει τῆς αὐτοῦ συμβίας, εἰς πνευματικὸν ἀνεβίβασε μυστήριον· σάρκα καὶ φρόνησιν μίαν μετ' αὐτῆς ἔχων, τὴν σάρκα Χριστοῦ, ἧς μέλη ἐσμὲν οἱ κοινωνοῦντες Αὐτοῦ τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος· καὶ νῦν τὸ τοῦ προσώπου Αὐτοῦ κάλλος οὗτος θεώμενος, ἀδιαλείπτως πρεσβεύει τοὺς λογισμοὺς ἡμῶν ἀγνίσαι, καὶ χαρᾶς ἀξιῶσαι τῶν καθαρῶν τῇ καρδίᾳ, τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν.

**Καὶ νῦν... Θεοτοκίον**

**Δ**έσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

## Ἀπολυτίκιον

ᾠχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον.

**Ν**ηστευτὴν ἐλεήμονα καὶ φιλάρετον, ἀμνῶν ποιμένα ὀφθέντα, ἐν ἡλικίας ἀκμῆ, θεομύριστον ἀγνότητος λευκάνθεμον, Ἀρσινοῖτην τὸν σεμνόν, Θεοσέβιον πιστοί, τιμήσωμεν κατὰ χρῆος· καὶ γὰρ πρεσβεύει Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

**Χ**αῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τείχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον σου.

Καὶ Ἀπόλυσις



ΕΝ ΤΩΙ ΟΡΘΡΩΙ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα

ᾠχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

**Ν**εότητος ἀκμῆς, μὴ φεισάμενος πάτερ, καὶ πάσας τὰς ὁρμάς, τῆς σαρκὸς καταστείλας, συντόνοις ἀσκήσεσιν, ἔχων πρόθυμον σύμμαχον, τὴν συμβίαν σου, ἥτις κανὼν ἐγκρατείας, ἀκριβέστατος, ὥφθη ἐτέλεσας βίον, καλῶς Θεοσέβιε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

**Α**'κένωτος πηγῆ, θαυμασίῳν ὑπάρχεις, Παρθένε ἀγαθῆ, καὶ ἀστείρευτος κρήνη, σῶν δούλων ἰάσεων, τῶν πιστῶς προσφευγόντων σοι, καὶ ἐν ἄσμασι, μεγαλυνόντων σε πόθῳ, καὶ τὸν Τόκον σου, δοξολογούντων ἀπαύστως, καρδίας καὶ χεῖλεσι.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

ᾠχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε.

**Μ**ελάνδραν ἡγίασας, τῶν σῶν ἰδρώτων ῥοαῖς, καὶ πᾶσαν ἐφαιδρυνας, τὴν Ἀρσινοῆν σεπτοῖς, ἀσκήσεως πόνοις σου· ὅθεν ἀξιοχρέως, Θεοσέβιε πάντες, μνήμη σου τὴν ἁγίαν, οἱ χοροὶ εὐσεβούντων, τελοῦντες σὰς ἀόκνους εὐχὰς, ἀπεκδεχόμεθα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

**Θ**αυμάσια τὰ σά, ἀνερμήνευτα πέλει, παρθένος ἀληθῶς, πῶς ἐκύησας Λόγον, Θεοῦ καὶ παρέμεινας, μετὰ τόκον πανάμωμε, ἀπειρόγαμε, παρθένος ὡς πρὸ τοῦ τόκου, ἀνακράζοντες· σὲ μεγαλύνομεν πόθῳ, ὧδαῖς πανευσχήμεσι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα

ᾠχος γ' Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου.

**Τ**ὸν διοδεύσαντα στενὴν καὶ δύσβατον, ὁδὸν ἀσκήσεως ἐν τῇ νεότητι, αὐτοῦ Μελάνδρας τὸν βλαστὸν καὶ καύχημα Ἀρσινοῆς, πάνυ Θεοσέβιον παρθενίας τὸ μάργαρον, καὶ εὐχῆς τὸν πρόβολον καθκόντως τιμήσωμεν, βοῶντες ἐν ψυχῆς καταλύξει· Χαῖρε ὀσίων κοσμιότης.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

**Τ**ὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον, φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θείου Τόκου σου, ἀγνή Παρθένε Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, καὶ ἀχλὺν ἀπέλασον τῶν ἀπείρων πταισμάτων μου, ὅπως εὕρω ἔλεος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως, καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ Α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ᾠχου

Προκείμενον, ᾠχος δ'

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Πᾶσα πνοή

Τὸ Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

(Κεφ. ζ' 17 - 23)

(Ζήτει τῇ Παρασκευῇ τῆς Β' ἑβδομάδος Λουκᾶ)

**Τ**ῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ...

ἌΝ Ψαλμὸς

Δόξα... Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

## Τὸ Ἰδιόμελον

ᾠχος πλ. β'

**Τ**ὰ τῶν ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς τάγματα, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν ἀσκήσει Θεῷ εὐαρεστησάντων ὁσίων, εὐφραίνονται ἐν πόλῳ δόξης, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἰσαγγέλως πολιτευσάμενου, Θεοσεβίου τοῦ θεοπεσίου· αὐτοῖς συναγάλλονται καὶ ἀνθρώπων ἐπὶ γῆς σύλλογοι, τιμῶντες τὸν ἐπουράνιον ἄνθρωπον, καὶ ἀσκητὴν τῆς Ἀρσινόης, οὗ τὰς λιτὰς ἀπεκδέχονται πρὸς ἀρετῆς τελείωσιν.

Ἅγιος Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θεοσεβιον καὶ τὴν αὐτοῦ ὑμῶ συμβίαν. Χ.

ᾠδὴ α'

ᾠχος δ' Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

**Θ**εοῦ φίλον γνήσιον, καὶ παρθενίας τὸν σύννοικον, Μελάνδρας τὸ βλάστημα, καὶ Ἀρσινόης σεπτόν, Θεοσεβιον, κοσμήτορα ὡς εὖχος, πολύτιμον πιστεως, ἐγκωμιάσωμεν.

**Ε**ὐτόλμως νεότητος, κάλλος, ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν, καὶ γάμου ἡδύτητα, διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν, ἀρνησάμενον, ὁμοῦ σὺν τῇ συμβίᾳ, αὐτοῦ Θεοσεβιον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

**Ο**ὐράνιε ἄνθρωπε, ὁ ἐκ Μελάνδρας ὀρμώμενος, καὶ ὡσπερ ἀσώματος, βιώσας τοῦ Λυτρωτοῦ, κατηξίωσαι, ἰδεῖν μορφῆς τὸ κάλλος, προσώπου τὸ ἄρρητον, σὺν τῇ συμβίᾳ σου.

Θεοτοκίον

**Σ**υνέσεως σκῆνωμα, καὶ παρθενίας κειμήλιον, Ἄγνη ἀειπάρθενε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας πιστῶς, καὶ δοξάζοντας, τὸν ἄχραντὸν σου Τόκον, χαρᾶς καταξίωσον, τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν.

ᾠδὴ γ'

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

**Ε**'χθρὸν θριαμβεύσας παλαμναῖον, ἀσκήσει συντόνων καὶ εὐχῆ, σαρκίου σου κατέτηξας, ὀρέξεις Θεοσεβιε, καὶ παρθενίας πέφηνας, σὺν τῇ συμβίᾳ θησαύρισμα.

**Β**λαστὸν τῆς Μελάνδρας τὸν ὠραῖον, τιμήσωμεν ὕμνοις μελιχροῖς, ποιμαίνοντα τὰ πρόβατα, καὶ ἀκλινῶς εὐχόμενον, ἐν καταλύξει ὄσιον, θεοειδῆ Θεοσεβιον.

**Ι**λὺν τῶν παθῶν ἀποτινάξας, καὶ ρεῖθροις καθάρσας σὴν ψυχὴν, καὶ σῶμα Θεοσεβιε, δακρύων καὶ ἰδρώτων σου, σὺν τῇ κλεινῇ συμβίᾳ σου, ὦφθης ἐκσφράγισμα νήψεως.

Θεοτοκίον

**Ο**σίου Θεοσεβίου εὖχος, καὶ θείας συμβίας τῆς αὐτοῦ, Θεογεννητορ ἔκτυπον, τοὺς ἑαυτοὺς τηρήσαντας, ἀγνοὺς θερμαῖς ἐντεύξεσιν, τήρει ἡμᾶς ἐν ἀγνότητι.

Κάθισμα

ᾠχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

**Τ**ὸν σεβόμενον Θεοῦ, τὰς ἐντολὰς ἀπὸ παιδός, Θεοσεβιον λαμπρῶς, ἀνευφημήσωμεν πιστοί, σὺν τῇ πανάγνῳ συμβίᾳ αὐτοῦ βοῶντες· κλέος ἀσκητῶν, θεοτίμητον, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ, τῆς ἡλικίας σου, καταμαράνας σώματος σκιρτήματα, τοῦ χοϊκοῦ σου ἰκέτευε, Χριστὸν τηρῆσαι ἐν σωφροσύνῃ, τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

**Α**'κατάφλεκτον πυρί, βάτον κατειδέ σε Μωσῆς, ἐν Σινᾷ Μήτηρ Θεοῦ, ὄλον θεότητος τὸ πῦρ, ἐν μήτρᾳ φέρουσαν θεία σου καὶ πανάγνῳ, καὶ ὡς ἀληθῶς, ἀκατάφλεκτον, μείνασαν σεμνή· διὸ τιμῶντές σε, ἐν καταλύξει ψυχῆς ἀνακράζομεν· Θεοκυῆτορ ὑπέραγνε, πυρός με ῥῦσαι τοῦ αἰωνίου, τὸν πιστῶς σοι προστρέχοντα.

ᾠδὴ δ'

Ἅγιος καθήμενος ἐν δόξῃ.

**Ν**όμῳ βίον σου ῥυθμίζων, τοῦ Θεοῦ Θεοσεβιε, ἀρετῆς ἐργάτης, ὡς καλὸς ἐγένου ὑπόδειγμα, τῶν εὐσεβῶς ζῆν θελόντων καὶ ἀρχέτυπον, ἐν νεότητι, τῶν ἐκζητούντων τὴν θέωσιν.

**Κ**ατ' ἐχθροῦ ἐν Ἀρσινόῃ, τοῦ πτερνίζοντος μέροπας, ἀνδρικῶς τρισμάκαρ, ὄντως ἠγωνίσω οὗ φρύαγμα, τὸ ἐπλημένον σοῖς πόνοις κατεπάτησας, Θεοσεβιε, ἀγνείας πάμφωτον μέλαθρον.

**Α**'ρσινόῃ ἐγκαυχᾶται, τοῖς σπαργάνοις σου ὄσιε, καὶ τῇ σῇ ἀσκήσει, δι' ἧς κληρονόμος θειότατος, τῆς οὐρανῶν βασιλείας ὦφθης ἄριστε, Θεοσεβιε, τῆς ἐγκρατείας διάκοσμε.

## Θεοτοκίον

Ἰκεσίαις σου ἐνθέρμοις, πρὸς Υἱόν σου τὸν πάνσεπτον, Κεχαριτωμένη, ἄφειν τοῖς δούλοις σου δώρησαι, Θεοσεβίου λιταῖς τοῦ οὐρανόφρονος, καὶ δεήσεσιν, αὐτοῦ συμβίας τῆς σώφρονος.

## Ῥδὴ ε'

## Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τοὺς πόνους γεραίροντες, οὓς ἔτλης Θεοσέβιε, δι' ἀγάπην τοῦ ἀγωνοθέτου, Χριστοῦ ἐφέσει, ὅλη ψυχῆς σου καλῶς, σὺν τῇ σῇ συμβία εὐλαβῶς, κράζομεν· ὑπέραγον, ζεῦγος χαῖρε καὶ πάνσημον.

Ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, τοῦ θείου ἐπεσκίασεν, ἄμφω σε θεόφρον νεανία, σὺν τῇ συμβία, τῇ ἐκλεκτῇ δαψιλῶς, καὶ πάντων προσύλων καὶ φθαρτῶν, ὑπερόπτας ἔδειξε, καὶ ταμεῖα χρηστότητος.

Νεότητος ἅγιε, τὸ κάλλος ἀρνησάμενος, καὶ καταπατήσας τοῦ σαρκίου, ὀρέξεις πάσας, ὡς πολὺς ἀσκητής, σὺν τῇ σῇ συμβία θαυμαστέ, μάκαρ Θεοσέβιε, Ἀρσινόης τὸ καύχημα.

## Θεοτοκίον

Ἀγνείας ἀπαύγασμα, Θεογεννήτορ Δέσποινα, ταῖς λιταῖς ὀσίου ὑπεράγον, Θεοσεβίου, καὶ τῆς συμβίας αὐτοῦ, ἡμᾶς ἐν ἀγνείᾳ ἀκραιφνεῖ, τήρει τοὺς ἐκάστοτε, μελωδοῦντάς σε ἄσμασι.

## Ῥδὴ ζ'

## Τὴν θείαν ταύτην.

Υμνοῦντες πόθῳ τὴν μνήμην σου, τὴν πάνσεπτον σοφῆ Θεοσέβιε, πιστῶς βοῶμέν σοι· σὺν τῇ συμβία σου πρέσβευε, τῇ ἐκλεκτῇ Κυρίῳ, ὑπὲρ τιμώντων σε.

Τὸν νοῦν ὑψῶν πρὸς Ὑψιστον, νυκτί τε καὶ ἡμέρᾳ ἐνέκρωσας, σαρκὸς τὸ φρόνημα, καὶ ὡσπερ μέρος ἄσώματος, ἐβίωσας ὀσίων, φῶς Θεοσέβιε.

Ὀσίων ζεῦγος θεόφιλον, ὁδὸν ἡμῖν λαμπρὰν ἐπιγνώσεως, καὶ τοῦ Παντάνακτος, εὐαρεστήσεως ἔδειξας, συμβία σου σὺν θείᾳ, ᾧ Θεοσέβιε.

## Θεοτοκίον

Υψίστου Μητέρ πανάχραντε, ἀγνείας εὐπρεπέστατον σκήνωμα, ἀγνοῦς τοὺς δούλους σου, τή-

ρει ἀεὶ Θεοσέβιον, καὶ τὴν αὐτοῦ συμβίαν, τοὺς μακαρίζοντας.

## Κοντάκιον

## Ἦχος πλ. δ' Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Ὡρὸν τοὺς σέβοντας ἐν ῥήμασι καὶ πράξεσι, καὶ παρορῶντας τὴν νεότητα ὡς πρόσκαιρον, Ἀρσινόης εὐφημήσωμεν κατ' ἀξίαν, Θεοσέβιον, εὐχῆς ὡς ἐργαστήριον, καὶ αὐτοῦ συμβίαν στυλὸν ὡς ἀγνότητος, πόθῳ κράζοντες· χαίροις ζεῦγος θειότατον.

## Ὁ Οἶκος

Ἄγγελοι σαρκοφόροι, Θεοσέβιε μάκαρ, ἐπόφθητε, καὶ τούτου συμβία, οἱ ἀγνόητι καὶ προσευχῇ, ἡλικίας ὄντως ἐν ἀκμῇ δύσβατον, ὁδὸν καλῶς ἀνύσαντες· διὸ ὑμῖν βοῶμεν πίστει·

Χαῖρε τὸ θρέμμα κόμης Μελάνδρας·  
χαῖρε τὸ στέμμα κόμης Φιλούσης.

Χαῖρε τῶν ὀσίων πυρσὲ Θεοσέβιε·  
χαῖρε τῶν ἀγγέλων Θεοῦ σύζυξ σύνναυλε.

Χαῖρε ἄγαλμα σεμνότητος Θεοσέβιε λαμπρόν·  
χαῖρε σκήνωμα ἀγνότητος σύζυξ τούτου ἱερόν.

Χαῖρε ποιμὴν προβάτων Θεοσέβιε θεῖε·  
χαῖρε λμὴν παρθένων σύζυξ τούτου καὶ ὄρμος.

Χαῖρε κανὼν εὐχῆς Θεοσέβιε·  
χαῖρε λειμὼν αὐτοῦ σύζυξ πάντερπνε.

Χαίρετε ἔρνη τῆς ἀπαθείας·  
χαίρετε εὐχὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Χαίροις ζεῦγος θειότατον.

## Συναξάριον

Τῇ ΙΒ' Ὀκτωβρίου, Μνήμη τοῦ ὀσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοσεβίου Ἀρσινόϊτου.

## Στίχοι

Σέβας ὑπάρχεις ὀσίων Ἀρσινόης,  
Θεοσέβιε, σὺν θείᾳ σου συμβία.

Ὁ ὀσιος πατήρ ἡμῶν Θεοσέβιος, ὁ ἐγκωμισθεὶς ὑπὸ τοῦ ὀσίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου, κατήγετο ἐκ τῆς Μελάνδρας τῆς Ἀρσινόης καὶ ἦτο ἀδελφὸς κατὰ σάρκα τοῦ ἁγίου Ἀρκαδίου, ἐπισκόπου Ἀρσινόης. Ἐγγαμος ὢν, συναινέσει τῆς ἐκ Φιλούσης αὐτοῦ συμβίου, εἰς σπήλαιον κατέφυγεν.

Βόσκων ὁ Θεοσέβιος τὰ αὐτοῦ πρόβατα ἐν τοῖς λειμῶσι καὶ ταῖς νάπαις τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἀδιαλείπτως προ-

σήχετο και μὴ φεισάμενος τῆς νεότητος αὐτοῦ τὴν σάρκα κατέτηκε, νυχθημέροις πόνοις καὶ ἀπύτοις σκληραγωγίαις. Ὅμοιως καὶ ἡ σύμβιος αὐτοῦ ἐν ἀγνείᾳ καὶ παρθενίᾳ διάγουσα, θεοπρεπῶς τὸ ζῆν ἐξεμέτρησε. Ἐκοιμήθησαν ἀμφοτέροι ἐν εἰρήνῃ.

**Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλείστου, Ἐγκώμιον εἰς τὸν βίον καὶ τὰ θαύματα τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Θεοσεβίου τοῦ Ἀρσινοῖτου.**

**Πάτερ, εὐλόγησον**

**Τ**ὸν θεοσεβείας ἐπώνυμον Θεοσέβιον τὸν κλεινόν, τὸν κεκρυμμένον θησαυρόν, τὸν δοκιμώτατον πνευματικὸν ἱατρόν, οὗ ἡ φαρμακοθήκη φαρμάκων πλήρης ἐκ τῆς ἄνωθεν χάριτος, τὸ διαυγέστατον καὶ θαυμαστότατον καὶ ποτιμώτατον ὕδωρ τῆς χάριτος, ἐξ οὗ πολλοὶ τῶν νοσοῦντων προσιόντες καὶ πίνοντες τῆς καυστικῆς τῶν νοσημάτων φλογώσεως ἀπηλλάγησαν, φάρμακον ἀκεσώδυνον τῆς ἀλγηδόνης ἐντεῦθεν δρεψάμενοι, ἢ φωταυγῆς διόπτρα τῶν τυφλῶν, ἢ πολλοὺς ἀμβλυωποῦντας μέχρι καὶ τῶν κοράκων τῆς ἀμβλυωπίας ἐλευθεροῦσα καὶ ἀπαλλάττουσα καὶ ὡσπερ κολλούριον ἀκεσώδυνον τὴν ἐνοικοῦσαν χάριν τοῖς ὀφθαλμοῖς προσάγων τοῖς προσιοῦσι θερμῶς καὶ ἀντὶ ἀμβλυωπίας ὀξυωπίαν χαριζόμενος τάχιστα, τὸν σκόλοπα τῶν ἱεροσούλων καὶ ἀπηνεστάτων κλεπτῶν, ἐν οἷς οὐ κολλούριον ἱαματικὸν ἀλλὰ βέλος ἐπάξιον τῆς ἐκείνων ὀμότητος προσῆγε τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἄχρις ἂν τὰ κεκλοφῶτα διολογήσαντες ἀπεδώκασι. Τοιαῦτα γὰρ καὶ μείζονα τούτων ἐνεργεῖν οἶδεν ἡ θεία χάρις διὰ τῶν δούλων αὐτῆς, ἵνα γινώσκονται πάντες ὅτι δυνατωτέρα παντὸς ἐστὶν ἡ εὐσέβεια, καὶ οὐ μὴ κατισχύσει ποτὲ κακία σοφίας, οὐδὲ μὴ παρελεύσεται πονηροὺς ἐλέγχουσα ἢ δίκη.

Ἄλλ' ἐπειδὴ «μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίου» τελεῖται, δεῦτε τὸν δίκαιον καὶ πανόσιον τοῦτον τῆς θεοσεβείας ἐπώνυμον Θεοσέβιον εἰς μέσον εἰσάξωμεν καὶ ὡς οἶόν τε ἡμῖν αὐτῷ προσάξωμεν τὸ ἐγκώμιον, «ὅτι μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίου», φησί, καὶ «εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ» καὶ «ἐγκωμιαζομένου δικαίου εὐφρανθήσονται λαοί», οὐχ ὅτι ὁ λόγος τοῦ ἐγκωμιάζοντος φαιδρότερον τὸν δίκαιον ἐκτελεῖ καὶ εὐφραίνει τοὺς λαοὺς, ἀλλ' ὅτι τοῦ δικαίου τὰ κατορθώματα καὶ ὁ περιβλεπτός βίος ἐπὶ μέσεως ἐξηγούμενος, εὐφραίνονται πνευματικῶς οἱ ἐνηχούμενοι λαοὶ καὶ δόξαν προσάγουσι τῷ ἀγαθοδώρῳ καὶ ἀγωνοθέτῃ Θεῷ. Ὡστε καὶ πρὸς πρακτικὴν μίμησιν ἐντεῦθεν διεγείρονται πλείστοι καὶ, ἃ ὁ λόγος ἐπὶ μέσεως περὶ τοῦ δικαίου ἐξετραγώδησε, πλείστοι τῶν φιλαρέτων ἐγκολπωσάμενοι πρὸς τοὺς ἰδίους οἴκους ἀπῆσαν καὶ πρὸς μίμησιν τῶν ἀκουσθέντων διεσπουδάκασι τὸ κατὰ δύναμιν τὸν ἐνθεον ζῆλον τοῦ δικαίου μιμούμενοι, τὸν καθαρῶτατον καὶ σωφρονέστατον καὶ ἀξιάγαστον βίον, τὴν παροψίαν τῶν φθειρομένων, τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἀφθάρτων, τὴν πρὸς τοὺς δεομένους μετάδοσιν, τὴν νηφάλειον προσευχὴν, τὴν συνετὴν ψαλμωδίαν, τὴν ἐκ τῶν παθῶν ἀλλοτριώσιν, τὴν τῶν ἀρετῶν προσοικειώσιν, τὴν τῶν πέντε τοῦ σώματος αἰσθή-

σεων τήρησιν, ὄρασιν δηλαδή, ὄσφρησιν, γεῦσιν, ἀκοὴν καὶ τὴν ἀφήν, περὶ ὧν πολλὴ χρεία σπουδῆς καὶ ἐργηγόρσεως τοῖς βουλομένοις σωθῆναι, ἵνα μὴ «θάνατος διὰ τῶν θυρίδων» τούτων αἰσθήσεων ἀναβῆ, καθὼς γέγραπται, καὶ θανατώσῃ αὐτούς, ἵνα μὴ τις ἐμπαθῶς καὶ περιέργως βλέπων κάλλος ἀλλότριον καὶ βέλος ἐπιθυμίας ἐπισπασάμενος μοιχεύσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ, κατὰ τὴν θείαν φωνήν.

Ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τούτων ἐφάμιλλα καὶ δυσμαχώτερα ὁ δίκαιος κατορθώσας ὄντως εὐφραίνονται λαοὶ ἐνωτιζόμενοι τούτων· μακάριος δὲ ὄντως καὶ ἀξιεπαινετώτατος ὁ μὴ μόνον ἀκούων ἀπλῶς, ἀλλ' ὅστις καὶ μιμεῖται τὸ κατὰ δύναμιν τοῦ δικαίου τὰ κατορθώματα· πρὸς τοῦτο γὰρ καὶ γράφοντες ἀναγινώσκωμεν τὰ τῶν ἁγίων ἔπαθλα, οὐχ ἵνα τὴν ἐκείνων πάντως εὐκλειαν ἐν τῇ τῶν οὐρανῶν βασιλείᾳ τελοῦσαν περιανξήσωμεν, ἀλλ' ἵνα ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκ τῆς τοῦ βίου τύρβης καὶ τῶν παθῶν τῆς ἀχλύος ἀπαναστήσαντες πρὸς κατόρθωσιν ἀρετῆς μετὰ θείας ἐπικουρίας προσδράμωμεν καὶ τῆς ἄνω πορείας τὴν τρίβον ποθήσαντες καὶ ἐπιζητήσαντες εὐροῦμεν καὶ διὰ ταύτης βαδίσαντες πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον Χριστοῦ χάριτι κατακτήσωμεν· ἦν καὶ ὁ θεὸς οὗτος βαδίσας Θεοσέβιος μετὰ τῶν αὐτοῦ συμμετόχων τῆς χορείας καὶ συναυλίας τῶν ἄνω τετύχηκε. Σήμερον γάρ, ὃ θεοφιλέστατον ἄθροισμα καὶ φιλέορτον, Θεοσέβιος ὁ μέγας τὸν βίον ἀπολιπὼν πρὸς ἀμείνονα καὶ μακαριώτατον ἐχώρησε βίον· ἀπάρας γὰρ ἐκ τῶν τῆδε καὶ τὴν σκηνὴν τοῦ βίου καταλιπὼν ἐσκήνωσεν ἐκεῖ, ἐνθα οἱ κόποι τῶν ἔργων αὐτοῦ αὐτὸν συνεκάλεσαν.

Σήμερον τὸ τοῦ σαρκίου ἄχθος καὶ τὸ τοῦ βίου ἀπατηλὸν παρωσάμενος πρὸς τὰς αἰωνίους μονὰς καὶ τὰς ἄνω χοροστασίας ἀνέδραμεν ὡς καλλίδρομος, ὅπως τῶν οἰκείων κόπων καὶ τῶν καμάτων καὶ τῶν ἰδρώτων παρὰ τοῦ ἀγωνοθέτου τῶν ὄλων Θεοῦ πλουσιοπαρόχους λήψηται τὰς ἀντιδόσεις, ὅτι τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζειν ὑπέσχετο.

Ἐπεὶ οὖν σήμερον τῆς παροικίας τοῦ κόσμου τούτου ἀπαναστὰς πρὸς τὴν αἰδίον αὐτοῦ πατρίδα χαίρων παρέβαλεν, ὅτι πάροιχοι καὶ παρεπίδημοι πάντες, ὡς γέγραπται, ἐν τῷ παρόντι βίῳ πεφύκαμεν· καὶ οὐχ ὡς γέγραπται μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς τῶν πραγμάτων ἡ πείρα καθ' ἡμέραν ἡμᾶς διδάσκει ἀναφανδόν, ὅτι βασιλεῖς καὶ δυνάσται καὶ τύραννοι, πλούσιοι καὶ πένητες, σοφοὶ τε καὶ ἰδιῶται, δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι καὶ ἀπαξαπλῶς ἅπαντες ὡς πάροιχοι καὶ ὀδίται τοῦ τῆδε βίου μεθίστανται· καὶ ὀρώμεν ὅτι μεθίστανται μὲν ἅπαντες, οὐ πάντες δὲ ὁμοίαν καὶ τὴν αὐτὴν μετάστασιν ἐπιδέχονται, ἀλλὰ «θάνατος μὲν ἀμαρτωλῶν πονηρός», ὡς πονηροὺς καὶ ἀπηνεῖς ἔχων ἐνσπιλευτάς, καὶ ὡς πονηρὸς πρὸς πονηροὺς ἐκδοθεὶς πονηροῦ καὶ τοῦ τέλους ὄντως τετύχηκε, «τίμιος δὲ ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ» ὡς τίμιος πρὸς τιμίους παραδοθεὶς· καὶ πρὸς τιμίους τόπους μετατεθείς τιμίου ὄντως καὶ τοῦ τέλους τετύχηκε.

Σήμερον τῆς ἐξορίας ἀπαλλαγείς ὡς φερώνυμος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ θεοσεβεστάτην χώραν καὶ πατρίδα χαίρων ἀνέδραμεν. Ἀπολυθεὶς γὰρ τῶν δεσμῶν καὶ τῆς δουλείας ἀπαλλαγείς καὶ παντὸς ἀνιαροῦ ἀνεθείς ἀνέκαμψε πρὸς τὰ ἴδια



πεπορθώς και γανύμενος. Και ὡσπερ ἦν ποτε τούτου πατρὶς ἢ πενιχρὰ κόμη Μελάνδρα, οὕτω καλουμένη, νήσου Κύπρου πόλεως Ἀρσινόης, οὕτω και νῦν πατρὶς μὲν αὐτοῦ ἢ ἄνω Ἱερουσαλήμ ἢ ἐλευθέρα, ἢ μήτηρ τῶν πρωτοτόκων, «ἦς τεχνίτης και δημιουργὸς ὁ Θεός», ἔνθα ἀπέδρα ὀδύνη πᾶσα και λύπη και στεναγμός. Πατὴρ δὲ τούτου και μήτηρ οὐκέτι ὁ δεῖνα και ἡ δεῖνα ἀπὸ Μελάνδρας κόμης ὀρμώμενοι, ἀλλ' ὁ ἐκ τοῦ ἀνωτάτου πόλου παντεπόπτης και παντουργὸς και Πατὴρ και Θεός, μήτηρ δὲ ἡ Ἐδὲμ ἢ τιθνοῦσα και τὴν αὐτοῦ και καθόλου τὰς τῶν δικαίων ψυχάς.

Οὐκέτι πρόβατα νέμει τὰ πατρικὰ και διαθρύπτει ὀρνέοις τὸν ἄρτον αὐτοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποιεῖ ἐν ταῖς ὠρισμέναις και τετυπωμέναις ἡμέραις τῆς ἀσιτίας αὐτοῦ. Και ἐν τῷ μὴ συναντᾶν ἴσως τινὲ ἐν τοῖς ὄρεσι τῆς νομῆς, διέθρουπε τοῖς πετεινοῖς τὸν ἄρτον αὐτοῦ. Ὀπηνίκα δὲ χρεῖαν ἔσχε τροφῆς, μετελάμβανε ταύτης· οὐ γὰρ ἦν ἀσώματος, ἵνα τελείως τυγχάνη τροφῆς ἀνεπίδεκτος, ἀλλὰ μετεῖχε τροφῆς ὅσον διὰ τὸ ζῆν και ἐνεργεῖν τὰ σωτηρίας ἐχόμενα και μὴ ἐκλείπειν ἐκ τῆς ἀμέτρου νηστείας. Τὰς δὲ νηστίμους ἡμέρας αὐτοῦ, εἰ συνήντησέ τινι χρεῖαν ἔχοντι, δηλονότι ἀπεδίδου τὸν ἄρτον αὐτοῦ, τοῖς ὀρνέοις προκρίνων μᾶλλον τὴν φύσιν τὴν λογικὴν· ὀπηνίκα δὲ πάλιν μὴ περιέτυχε τοιούτου τινός, τότε δηλαδὴ και τὸν ἄρτον ἐψώμιζε τοῖς ὀρνέοις πρὸς ἓνα σκοπὸν ἀφορῶν, τοῦ μὴ ἐκπεσεῖν τοῦ τῆς νηστείας καλοῦ.

Νῦν δὲ οὐ θρέμματα νέμει και πετεινὰ διατρέφει κατὰ τὸ πρῖν, ἀλλὰ κάλλιστον Χριστοῦ θρέμμα γενονῶς, μετὰ τῆς Χριστοῦ ποιμνῆς ἐνθέως συναγάλλεται και πετεινὰ ξένα και ἀμπόλλα, ἡδύφθογγα και καλλικέλαδα μετὰ σειρήνων αὐλοῦντα μελωδικῶς, οὐκέτι σιτίζει, ἀλλὰ βλέπων και ἀκούων ἐν τῷ τερπνῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ ἀσυγκρίτως εὐφραίνεται.

Σήμερον Θεοσεβίος ὁ θεοσέσιος καθάπερ παναιδέσιμον πανδαισίαν προὔθηκε πᾶσιν ἡμῖν τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ και μακαρίαν μετάστασιν, ὅπως ὡς καλοὶ και πνευματικοὶ δαιτυμόνες εὐφρανθῶμεν ἐνθέως και τὴν θείαν χάριν τῶν ἱματικῶν και ἱερῶν λειψάνων αὐτοῦ προσελθόντες πιστῶς, ψυχῆς ἅμα και σώματος εὐρωστίαν ἐπαπολαύσωμεν.

Σήμερον κοινὸν διδασκαλεῖον ὠφελείας πεπληρωμένον, Θεοσεβίου τοῦ ὀσίου τὴν μνήμην, πᾶσιν ἡμῖν προὔτεινε Θεός, ὅπως διδαχθῶμεν ἐντεῦθεν ὅτι οὐχ ὁ τόπος ἀλλ' ὁ τρόπος σὺν Θεῷ σώζει τὸν ἄνθρωπον· και μάρτυς περὶ τούτου πιστότατος ὁ νῦν εὐφημούμενος ὀσιος, ὅτι νεώτερος ὢν τῇ ἡλικίᾳ και πενιχρὰν κόμην κεκτημένος πατρίδα, πατρὶ δὲ ὑποτασσόμενος και μητρὶ και θρέμματα νέμων και ἑτέρας τινὰς ὑπηρετῶν βιωτικῶν μελημάτων φροντίδας, τὴν ἀρετὴν οὐκ ἡμέλησε, και τῆς νεότητος ἢ ἀκμῆ πρὸς σαρκικὰς ἡδονὰς ὑποκύψαι οὐκ ἔπεισε, τῶν χαμαιζήλων δὲ και ματαίων ἢ ἀπάτη μαλακίαις τοῦτον οὐκ ἴσχυσε· και οὔτε πρὸς τὰ πάθη διὰ τὸ λείον τῆς ἡδονῆς ὡς νεώτερος ἠυτομόλησεν, οὐδὲ τῆς ἀρετῆς διὰ τὴν ἡδονὴν ἀπηυτομόλησεν.

Οὐ γὰρ ἐνίκησεν αὐτὸν γαστρός τυραννίς, οὐκ ἠπάτησεν αὐτὸν φιλήδονος λογισμός· οὐκ ἐνίκησεν αὐτὸν ἔρως ἀπατηλός, οὐκ ἠπάτησεν αὐτὸν φιλοχρήμων ἐπιθυμία· οὐκ

ἐνίκησεν αὐτὸν φύσις σαρκὸς ἐμπαθοῦς, οὐκ ἠπάτησεν αὐτὸν ὀφθαλμὸς χαμερπῆς· οὐκ ἐνίκησεν αὐτὸν δόξα κενή, οὐκ ἠπάτησεν αὐτὸν ἱματισμὸς μαλακός. Και ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπεδύσατο τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἐντεῦθεν τῶν παθῶν κατεκράτησεν ἄκρως, ἐντεῦθεν τὸν θάνατον ὑπεξέφυγεν ὄλως, ἐντεῦθεν τὴν ζωὴν ἐκκληρώσατο ἀξίως, ἐντεῦθεν πρὸς οὐρανὸν εἶχε τὸν νοῦν βαδίζων ἐπὶ τῆς γῆς. Και ἐντεῦθεν λοιπὸν πρὸς τὰ οὐράνια περωθεὶς και σθένους θείου καταξιωθεὶς, οὐδὲ τὸ λείον τῆς ἡδονῆς τὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ στερεὸν κατεμάλαξεν, οὐδὲ τῆς ἀρετῆς τὸ τραχὺ αὐτὸν κατεπτόησεν· ἀλλ' ὡσπερ τις ἀξιάγαστος και ἐμπειρότατος κυβερνήτης μέσον πολλοῦ πελάγους και τρικυμίας κυμάτων και πειρατῶν και θηρίων ἐπικουρία Θεοῦ και ῥώμη και τέχνη και ἐμπειρία θαλαττικῆ ἰθύνει και διασφρίζει τὸ σκάφος πρὸς σωτηρίας λιμένα, οὕτω και ὁ θεῖος πατὴρ Θεοσεβίος ἔδρασε θαυμασίως και μέσον πελάγους κοσμηκῶν τρικυμιῶν και πειρατῶν ἀοράτων ἐχθρῶν και θηρίων παθῶν ὀλεθρίων και μεταξὺ νομίμου συνεύνου παραδόξως πρὸς λιμένα οὐράνιον διεσώσατο ἀρραγῆς και ἀνεπαφον ἐν ἀγνείᾳ και σωφροσύνῃ τὸ τίμιον σκάφος αὐτοῦ σῶμα σὺν τῇ ἐπιβάτῳ ψυχῇ· και νῦν συγχορεύει ἀγγέλοις, συναγάλλεται δικαίοις και συνευφραίνεται ὀσίοις ὡς ὀπαδὸς τούτων και ζηλωτῆς, ὡς τῆς φύσεως νικητῆς, ὡς δούλος πιστὸς και ἐργάτης τοῦ ἀμπελώνου Χριστοῦ.

Τὸ δὲ πάντων θαυμασιώτερον τε και ἀξιεπαινετώτατον τοῦτο ἐστίν, ὅτι και νομίμῳ γάμῳ συναρμοσθεὶς γυναικὶ ἀγνὸς ἦν ὑπογύναιος, και ἡ γυνὴ ὀμοίως ὑπανδρος παρθένος, σύννευοι μὲν ὀρῶμενοι τῷ λόγῳ, ἀδελφοὶ δὲ τῷ πράγματι διαμένοντες, ὡς ἀρμόδιον αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι τὰ τῆς ἐν τῷ Ἄσματι νύμφης παρθενικώτατα ῥήματα. «Ἐγὼ», φησί, «τῷ ἀδελφιδῷ μου και ἀδελφιδὸς μου ἐμοί»· και ὁ νυμφίος· «Τί ὠραιώθης», φησί, «και τί ἡδύνθης», «ἀδελφῆ μου νύμφη»; Ταῦτα γὰρ Θεοσεβίῳ και τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ νύμφῃ ἀρμόττει τὰ ῥήματα· ὑπέκλυσε γὰρ προσομιλήσαι τῷ γάμῳ οὐ χάριν φιληδονίας, ὡς τὸ πρᾶγμα ὑπέδειξεν, ἀλλ' ἵνα δύο ἀξιαγάστως ἐντεῦθεν ἀποτελέσῃ καλά, τουτέστι τὴν εὐπειθειαν τοῖς γονεῦσιν και τὸ ἄθλον τῆς ἐγκρατείας συνδιαγων τῇ γυναικί, ὅτι οὐχ ὁ ἐν τῇ ἀπορίᾳ τῶν ἐφετῶν ἐγκρατῆς («καρποῦ γὰρ μὴ παρόντος», φησί, «οὐ συχνῶς ὀρεγόμεθα»), ἀλλ' ὁ ἐν ἀφθονίᾳ τῶν πραγμάτων ἐγκρατευόμενος μέγας ὡς ἀληθῶς Θεῷ και ἀνθρώποις εὐάρεστος.

Και ὅτι μὲν γὰρ ζηλωτὸν και μέγα και ἀγγελικώτατον τὸ τῆς παρθενίας χρῆμα, παντὶ που δῆλον· ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐτέχθη ἀνερμηνεύτως ἐκ τῆς πανάγνου και παναμώμου παρθένου Μαρίας και παρθένον αὐτὴν και μετὰ τόκον ἐτήρησεν, ἔκτοτε χάριτι αὐτοῦ και συνεργίᾳ πολλοὶ τοῦ γάμου τὴν κοινωνίαν ἐξέφυγον και ἄθλον τῆς παρθενίας ἐδρέψαντο. Τὸ δὲ και γάμῳ προσομιλήσαι και ἀλώβητον τηρεῖσαι τὴν παρθενίαν μέγα και δυσκατόρθωτον και λίαν ὀλιγοστοῖς κατορθώθη τὸ ἔπαθλον, οἷον ἐκείνῳ, φημί, Κόνωνι τῷ μεγάλῳ τῷ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ἀγίων ἀποστόλων πιστεύσαντι και βαπτισθέντι και ἀκούσαντι περὶ ἐγκρατείας και παρθενίας· πείθει θεοφθόγοις ῥήμασι τῇ νεοζεύκτῳ γυναικί, και συμφωνοῦσι τὴν παρθενίαν παραφυλάττειν ἀμείωτον και στείρωσιν τῆς ἀτεκνίας τὴν

αίτιαν ὑποκρινόμενοι διελάνθανον ἅπαντας. Εἶτα καὶ ἐπισκοπικῆς προεδρίας θρόνον εἰληφώς καὶ πλείστων θαυμάτων ἀναφανείς αὐτουργός καὶ τῆς ἀληθείας ὑπερμαχῶν καὶ τοῦ σωτηρίου κηρύγματος ἀντεχόμενος καὶ διδάσκων, ὕστερον καὶ τῷ τῆς μαρτυρίας στέφει κατακοσμεῖται καὶ πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ.

Καὶ αὐθις ἕτερός τις ἱερεὺς, Ἀναστάσιος τοῦνομα, Θεογνίαν οὕτω καλουμένην σύμβιον κεκτημένος, οὗ πρὸς τὸν οἶκον Βασιλείος ὁ μέγας εἰσελθὼν διὰ τῆς ἐνοικουσίας ἐν αὐτῷ Πνεύματος χάριτος τὸ κεκρυμμένον φανεροῖ θαῦμα λέγων τῇ γυναικί· Ποῦ ἐστὶ, κυρὰ Θεογνία, ὁ ἀδελφός σου κύρις Ἀναστάσιος ὁ πρεσβύτερος; Τῆς δὲ εἰπούσης ὅτι Ἄνῆρ μου ἐστὶ, δέσποτα, καὶ οὐχὶ ἀδελφός μου, ἀντεῖπε πάλιν ὁ μέγας· Ὅτι ἀνὴρ σου λογίζεται μόνῳ τῷ λόγῳ ἦδειν κἀγὼ· τῷ δὲ πράγματι ἀδελφός σου καθέστηκεν. Τοῦτο οὖν τὸ θαῦμα καὶ τὰ λοιπὰ κατορθώματα τῆς μακαρίας ξυνωρίδος ἐκείνης εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ πολλῶν ὠφέλειαν φανερώσας ὁ μέγας ἄπεισι χαίρων μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ.

Ἄλλὰ καὶ Πέτρον φασὶ τὸν τοῦ αὐτοῦ μεγάλου Βασιλείου ὁμαίμονα εἰς γάμου κοινωνίαν ἐλθεῖν, καὶ παρθένος σὺν παρθένῳ συμβίῳ ὅλον τὸν διάυλον διετέλεσαν τῆς αὐτῶν βιοτῆς μηδὲν ἀπὸ τῆς συνοικίσεως τῆς παρθενίας τὸ κάλλος ὅλως πημάναντες.

Τί δὲ ὁ μέγας ἐν πατράσιν Ἀμμοῦν ὁ Νιτριώτης; Οὗ ἡ πατρὶς Ἀλεξάνδρεια ἦν ἡ μεγάλη, βαλσαμοτέχνης δὲ ἦν τῇ ἐπιστήμῃ· γάμῳ δὲ νομίμῳ καὶ αὐτὸς γυναικὶ συζευχθεὶς συνεφώνησαν συμφωνίαν εὐαρεστοῦσαν Θεῷ, ὥστε ἀπήμαντον παραφυλάττειν τὴν παρθενίαν ἐκάτεροι· καὶ οὕτως ἑπτακαίδεκα διατελέσαντες ἔτη εἶπεν ἡ μακαρία ἐκείνη γυνὴ τῷ θαυμασίῳ ἀνδρὶ· Οὐ καλὸν ἐστὶν, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἵνα δι' ἐμὲ τηλικαύτη ἀνδρὸς διαλανθάνῃ καὶ παρακρύπτηται ἀρετὴ, ἀλλὰ δέον ἐστὶν ἡμᾶς διανεῖμαι τὴν οὐσίαν τοῖς χρήζουσι καὶ τοῖς δεομένοις καὶ σὲ μὲν ὑποχωρήσαι πρὸς τὴν ἔρημον καὶ ἡσυχάσαι, ἐμὲ δὲ εἰς μοναστήριον παρθένων γυναικῶν εἰσελθεῖν καὶ παραμεῖναι. Δέχεται οὖν ἀσπασίως ὁ θεσπέσιος ἀνὴρ τῆς θεσπεσίας γυναικὸς τὴν εἰσῆγησιν, καὶ διανέμουςι πένησι τὰ τούτων ὑπάρχοντα· καὶ ἡ μὲν εἰς μοναστήριον παρθένων παραγίνεται τὴν ἔνθεον πολιτείαν ἕως τέλους ἀσμένως ἐπιτελοῦσα καὶ ἀσπαστῶς, ὁ δὲ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ ὄρους τῆς Νιτρίας ὑποχωρήσας ἐν τούτῳ τὴν ἀσκητικὴν σκητὴν καὶ παλαιστραν ἐν πλείστοις ἔτεσι κατεπήξατο. Καὶ θαυμάτων πηγὴν δι' αὐτοῦ Θεὸς ἐχαρίζετο τοῖς προστρέχουσι, μακαρίου δὲ καὶ ἐνδόξου ὡς ἀληθῶς καὶ τοῦ τέλους τετύχηκεν· Ἀντώνιος γὰρ ὁ μέγας ἐν τῇ ἑσπερᾷ ἐρήμῳ τὴν οἰκίαν ἔχων, ὡς ἀπὸ διαστήματος ἡμερῶν δεκαοκτώ, εἶδεν ἀγγέλων στρατεύματα καὶ δικαίων τάγματα ἐν τῷ ἀέρι δορυφοροῦντά τινα καὶ ἀναφέροντα μετὰ δόξης ὅτι πολλῆς· καὶ ἐδεήθη ἐκτενῶς τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύψαι αὐτῷ τί τὸ παράδοξον θέαμα, καὶ ἀπεκαλύφθη αὐτῷ ὅτι· Αὕτη ἐστὶν ἡ ψυχὴ Ἀμμοῦν τοῦ Νιτριώτου καὶ ἀνάγεται μετὰ δόξης, καθὼς ὁρᾷς.

Φέρεται δὲ καὶ ἐν τοῖς λόγοις τῶν φιλαλήθων καὶ μακαρίων Πατέρων ἀξιάγαστον διήγημα, ὃ οὐ καθοκνήσω διαγράψαι εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ φιλαρέτων ἀνδρῶν ὠφέλειαν. Ἰερεὺς τις, φασίν, Ἰωάννης καλούμενος, ἐξήκοντα

διετέλεσεν ἔτη συμβιοτεύων τῇ νομίμῳ πρεσβυτίδι, καὶ εἶθ' οὕτως ἢ ὄντως ἐκείνη ἄνθρωπος καὶ μακαρία πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ἦν καὶ κατὰ τὸ εἰωθὸς ἐξοδιάσαντες ἠθροίσθησαν οἱ ἀγχισταὶ μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν παραμυθῆσαι τῷ ἱερεῖ, καθὼς ἔθος ἐστὶ· πρὸς δὲ μετὰ τῶν ἄλλων παρακλητικῶν ῥήσεων καὶ τοῦτο προσέθηκον, ὅτι· Εἰ καὶ στέργμα οὐ κατέλειπεν ἡ πρεσβυτίς διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀποστείρωσιν, ἀλλ' οὖν ἡ μακροχρόνιος ζωὴ καὶ συναπόλαυσις τῆς ὑμῶν συζυγίας ἱκανὴ ἐστὶ πρὸς παράκλησιν, ὃ ἱερεῦ, καὶ δεῖ λοιπὸν ἐντεῦθεν ἀγαθὴν ἔχειν σε παραμυθίαν, ὡς ἱκανῶν ὄντων τῶν ἐξήκοντα τῆς ὑμῶν συναυλίας ἐτῶν· ἐκείνου δὲ ἀκούσαντος ταῦτα καὶ τῇ ὄψει ὑπομειδιάσαντος κάτω ἦν περιχαρῆς νενευκῶς. Οἱ δὲ παρόντες θαυμάσαντες τὸ ξένον τοῦ θεάματος τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν ἐδυσώπουν μαθεῖν· καὶ ὁ μὲν λέγειν οὐκ ἤθελεν, οἱ δὲ δυσωπεῖν οὐκ ἐπαύοντο, ἄχρις ἂν αὐτὸν ἔπεισαν φάναι ὅτι· Πιστεύσατέ μοι, ἀδελφοί, τοιαύτην πρὸς Κύριον προεπεψάμην αὐτήν, οἷαν καὶ ἐκ τῶν γονέων αὐτῆς ἔλαβον παρθένον. Τούτου δὲ ἀκούσαντες ἐκείνοι ἐξεπλάγησαν ἅπαντες· καὶ ἔδωκαν ἐκείνοι τότε δόξαν τῷ Θεῷ, καὶ ἡμεῖς ἀρτίως ὁμοίως.

Ἔργῳ πεπληρώκασιν οὗτοι τὸν ἀποστολικὸν θεσπισμόν, ὅτι «ὁ καιρὸς λοιπὸν συνεσταλμένος», φησί, «ἐστίν, ἀδελφοί, ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι, καὶ οἱ κλαίοντες ὡς μὴ κλαίοντες, καὶ οἱ χαίροντες ὡς μὴ χαίροντες, καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ ὡς μὴ καταχρώμενοι, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα αὐτοῦ», «μικρὸν ὄσον» καὶ ἰδοὺ οὐκ ἔστιν.

Ἀκούσατε οὖν ταῦτα πάντα, ἀκούσατε, ἄνδρες ὁμοῦ καὶ γυναῖκες, καὶ ἀκούσαντες ἑαυτοὺς καταμέμψασθε, ὅσοι δηλαδὴ μηδὲ τῷ νομίμῳ γάμῳ ἐπαρκούμενοι παρρηνομήσατε, πῶς τινες φόβῳ καὶ πόθῳ Θεοῦ καὶ τὰς ἰδίας καὶ νομίμους γυναῖκας παρθένους ἐτήρησαν καὶ παρθένους αὐτὰς πρὸς τὸν Κύριον ἐξαπέστειλαν. Ταῦτα καὶ μοναχοὶ νουνεχῶς ἐνωτίσθητε, πῶς οἱ γάμῳ προσομιλεῖν συνταξάμενοι τὴν παρθενίαν διὰ τὸν Κύριον προείλοντο, καὶ συνέννοις προσομιλοῦντες ἀπήμαντον παραδόξως τὴν παρθενίαν διετήρησαν, καὶ ἡμεῖς ἀγνεῖαν καὶ σωφροσύνην παραφυλάττειν συνταξάμενοι τῷ Θεῷ τὴν συνταγὴν ἀθετοῦμεν καὶ παραπίπτομεν· ἄρα οὐκ ἔστιν αἰσχύνῃ μεγάλη ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὑπογυναίους μὲν τινὰς εὐρεθῆναι παρθένους, ἀγυναίους δὲ καὶ μοναχοὺς φανῆναι διεφθαρμένους; Ἄλλ' ἔγωγε πλατυτέρας περὶ τούτου λέγειν οὐ βούλομαι, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἔφην ὠφελῆσαι καὶ οὐ λυπῆσαι βουλόμενος καὶ πρὸς γνησίαν καὶ εἰλικρινῆ μετάνοιαν τοὺς πεπτωκότας προσεπισπώμενος καὶ πρὸς ζῆλον διεγείρων τῶν ῥηθέντων ὑπογυναίων παρθένων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. Οἷος ἦν καὶ ὁ νῦν εὐφημούμενος μετὰ τῆς συμβίου Θεοσεβίου ὁ πανόσιος, παρ' οὗ καὶ ἀφορμὴν εὐλογωτάτην ὁ λόγος δραξάμενος καὶ ἑτέρους αὐτοῦ συμπράκτορας φιλοκαλλιπαρθένους ὑπογυναίους ἐπιμνησθεὶς εἰς μέσον παρήγαγεν.

Οἴδατε, ἀγαπητοί, πόσης ἡμῖν γέγονε πρόξενος ὠφελείας ἡ μνήμη τῆς ἀγνεῖας τοῦ θείου τούτου πατρὸς Θεοσεβίου; οἴδατε πῶς οὐδὲν τῶν κωλυόντων ἴσχυσε διακόψαι τὸν

ἐνθεον ζῆλον αὐτοῦ τὸν ἐνάρετον; οἶδατε πῶς ἀκλιῆ τε καὶ ἀπερίτρεπτον ἕως τέλους εἰργάσατο τὴν ἀρετὴν καὶ ἀξίως ἐστέφθη πρὸς Θεοῦ; Ὅντως «οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός», οὐδὲ παραβλέπει ποτὲ τοὺς αὐτὸν πεποιθότας, ἀλλ' οὓς ἂν εὗροι ἐραστάς τε καὶ ἐργάτας τῶν ἁγίων αὐτοῦ ἐντολῶν καὶ ἐπιποθοῦντας τῆς αἰωνίου ζωῆς, κἄντε δυσγενεῖς κἄντε εὐγενεῖς, κἄντε σοφοὺς κἄντε ἰδιώτας, κἄντε πολίτας κἄντε κωμῆτας, κἄντε ἐρημικοὺς κἄντε μυγάδας, κἄντε ἄνδρας κἄντε γυναῖκας, κἄντε δούλους κἄντε ἐλευθέρους, τῆς αὐτοῦ εὐνοίας καὶ ἐπικουρίας καὶ προμηθείας οὐδέποτε ὑστερεῖ, ἀλλὰ φαιδρύνει καὶ στέφει καὶ θεοειδεῖς αὐτοὺς ἀπεργάζεται. Καὶ τί ἄρα ἡμεῖς ποιήσωμεν οἱ προφασιζόμενοι «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις» καὶ τὴν ἰδίαν παραμελούμενοι σωτηρίαν, καὶ οὐδὲ φόβος Θεοῦ οὐδὲ ζῆλος ἀρετῆς ἁγίων ἀνδρῶν ἡμᾶς ἔλκει πρὸς ἀρετὴν, ἀλλ' ὁ μὲν προβάλλεται τὴν τοῦ βίου δυσχέρειαν, ὁ δὲ πραγμάτων ἀνωμαλίαν καὶ ἀλλεπαλλήλων συναντημάτων ἐπιφορὰν, ὁ δὲ νέου σώματος ἀκάθεκτον τυραννίδα, καὶ τὰ τούτων ἐφάμιλλα προβαλλόμενοι ἀμελῶς καὶ ῥαθύμως ἢ καὶ ἐφαμάρτως τὸν οἰκεῖον ὑποδιεξάγομεν βίον; Καίτοι γε πολλοὶ ἐν τῷ βίῳ τοῖς κωλύμασι τούτοις συνανεστράφησαν, ἀλλ' ὑπὸ τούτοις οὐκ ἀπειργήθησαν τῆς ἐναρέτου ζωῆς.

Καὶ μαρτυρεῖ μου τὸν λόγον Θεοσέβιος ὁ παρών. Ὁς τὴν αὐτὴν σάρκα περιφέρων ποτὲ καὶ τοῖς φυσικοῖς πάθειν ὑποκείμενος οὐχ ἠτήθη ταῖς ἡδοναῖς, οὐδ' ἔδωκε νῶτα τῷ τυράννῳ τῆς φύσεως· καίτοι γε νεανικὴν καὶ ἀκμάζουσαν φέρων τὴν ἡλικίαν καὶ ὁμευνέτιδα σύννοικον ἔχων πρὸς ὀμιλίαν ὑπερφυῶς τῷ κάλλει τῆς παρθενίας ἦν φαιδρυνόμενος. Καὶ καθάπερ τις ἄοκνος καὶ ἄριστος γεωργὸς χρηστάς ἐλπίδας περιζωσάμενος ἀνεנדότως κακοπαθεῖ καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ χειμῶνος καλλιεργεῖ τὰς ἀρούρας καὶ ἀφειδῶς καταβάλλει τὰ σπέρματα καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ ἀμῆτου ἐπυφραίνεται δραγμάτων πληρώσας τὴν ἄλωνα, οὕτως καὶ ὁ θεῖος οὗτος πατὴρ ἔδρασε Θεοσέβιος. Καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ χειμῶνος τῆς τυραννύσεως σαρκός, ὀπηνίκα ὑπὸ παθῶν σαρκικῶν καὶ διαβολικῆς τυραννίδος χεμάζεται ἡ σὰρξ καὶ τὰ αὐτῆς ἔμφυτα σπέρματα καταβάλλειν ἐπιθυμῆ, τότε μᾶλλον Θεοσέβιος ὁ θεῖος σωφροσύνης καὶ ἀγνείας ζώην περιζωσάμενος τὴν ὄσφυν τὴν ῥηθείσαν κατασπορὰν τῆς σαρκὸς ἐσπούδαζεν ἀπειργῆσαι, τῆς δὲ καλλίστης ἀρούρας, καρδίας αὐτοῦ, τὴν γαῖαν κάλλιστα καλλιεργήσας κατέσπειρε δικαιοσύνην καὶ θερίσας δράγματα ζωηρὰ πεπλήρωκε τὸν κόλπον. Καὶ ἐκκληρώθη λοιπὸν κλήρω τῆς κληρουχίας τῶν ζώντων παρὰ τοῦ Θεοῦ τῶν ζώντων καὶ χορηγοῦ τῆς ζωῆς, ἵνα γνῶσιν ἐντεῦθεν οἱ ζῶντες μηκέτι ζῆν ἑαυτοῖς ἀλλὰ τῷ αἰτίῳ τῶν ζώντων τῆς ζωῆς, ὡς ὄντως φύσει ζωὴ πεφνκῶς καὶ ζωαρχίας πηγῆ, παρ' οὗ καὶ ζωαρχίας θεοπρεπῶς ἐκπηγάζων πηγῆ τριαδικῆ ἐνικῶς ἀρδεύει, ποτίζει, καθαίρει, φωτίζει, συνέχει τὸ πᾶν καὶ διακρατεῖ ἀσφαλῶς· παρ' οὗ χοροὶ στεφηφόρων ἐστέφθησαν καὶ Θεοσέβιος ὁ κλεινός.

Ἐκακοπάθησε γὰρ ὡς καλὸς στρατιώτης τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ, συνέκοψε φάλαγγας πολεμίων παθῶν τῷ ξίφει τῆς χάριτος, ἐτροπώσατο στίφη ἀκοιμήτων ἐχθρῶν ἐπισκοπούμενος ἄνωθεν. Θεοῦ γὰρ πανοπλίαν περιζω-

σάμενος καὶ τὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος μάχαιραν εἰληφῶς καὶ περικεφαλαία σωτηρίας κορυφωθείς καὶ θώρακι πίστεως σκεπασθεὶς ἐνίκησε κατὰ κράτος καὶ κατεβάλετο τοὺς ἀντιπάλους αὐτοῦ καὶ πολεμίους ἐχθρούς· καὶ ὡς δοκιμώτατος λοιπὸν ἀριστεὺς καὶ νικητὴς τροπαιοῦχος προσπελάζει καὶ συναγάζεται τῷ βασιλεῖ αὐτοῦ καὶ στεφοδότῃ Χριστῷ ὡς ἀγαπήσας αὐτὸν καὶ ἀγαπηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ χάριν ἀκένωτον παρ' αὐτοῦ εἰληφῶς καὶ κλέος ἀψευδοῦς ὑποσχέσεως αὐτοῦ ἀπλανῶς εὐρηκῶς· ποίας ὑποσχέσεως ἢ ταύτης; «Ἐγώ», φησί, «τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν».

Οὕτως οὖν καὶ Θεοσέβιος ὡς τῶν παθῶν νικητὴς καὶ τῶν καλῶν ζηλωτὴς εὐδοκμήσας Θεῷ ὄφθη θεοσέβιος ὄντως καὶ λόγῳ καὶ πράγματι. Κάτω γὰρ τὰ τοῦ πατρὸς πρόβατα νέμων πρὸς τὰ ἄνω εἶχε τὸν νοῦν καὶ τὴν ἔφρουν· ἔνεμε γὰρ θρέμματα γονικὰ γονικὴν εὐπείθειαν ἐκπληρῶν, ἀλλὰ Χριστοῦ θρέμμα ἑαυτὸν λογιζόμενος τῆς ἰδίας ψυχῆς τὴν εὐγένειαν οὐ παρέβλαψεν, ἀλλὰ νηστείας καὶ προσευχαῖς καὶ ἀγρυπνίαις συντονωτάταις καὶ βίου καθαρωτάτου ποιούμενος ἐπιμέλειαν ἐπὶ πλεῖον τὴν ψυχὴν πρὸς τὸν θεῖον ἀνεπέτρωσε πόθον, ὡς ἀκούων καὶ καθορῶν ὅτι «τὰ βλεπόμενα πρόσκαιρα» καὶ «μάταια καὶ ψευδῆ», καὶ ῥεῖ καὶ ἀπορρεῖ καὶ αὐτὰ τοῦ βίου τὰ βέλτιστα, «τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια» καὶ ἀψευδῆ· πρὸς ἃ καὶ ἀφορῶν τὸν ἑαυτοῦ ὁ πανόσιος βίον ἐρρῦθμιζεν. Ἦν γὰρ δοκιμώτατος ἐπὶ πᾶσι καὶ ἄκακος καὶ φρόνιμος εἰς τὰ θεῖα καὶ ἀκέραιος πρὸς τὰ δέοντα καὶ πρᾶος καὶ προσηγῆς καὶ τοῖς ὀρῶσιν εὐμείλικτος καὶ φιλάρετος καὶ φιλόθεος (τὸ πάντων ὑπερεπέκεινα) καὶ εὐπειθὴς καὶ ἀστεῖος καὶ τοῖς συνοῦσιν ὄνησιμώτατος, πρὸς ἐργασίαν δὲ πνευματικὴν εἶτε καὶ βιωτικὴν ὡς γονεῦσιν ὑποταπτόμενος ἑτομιώτατος, καὶ γονεῦσιν ἐκείνοις τοῖς καλλιγόνους ὁμοῦ καὶ καλλίπαισιν, ὧν οἱ κλάδοι Ἀρκάδιος καὶ Θεοσέβιος ὡς καρποὶ πανευκλεεῖς τῆς μακαρίας ῥίζης ἐμφανίζουσι τὸ εὐθαλὲς καὶ κατὰ καρπον, ὅτι καὶ τὸ δένδρον, φησί, ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ ἐπιγινώσκεται καὶ ὅτι «ἀγαθῆς ῥίζης» ἀγαθὰ τὰ βλαστήματα καὶ ἀγαθῶν σπορέων ἀγαθὰ τὰ γεώργια.

Μιχαὴλ δὲ τοῦνομα ἦν ὁ πατήρ, Ἄννα δὲ ἐκέκλητο ἡ μήτηρ, εὐσεβεῖς ἐκάτεροι καὶ φιλόθεοι, φιλάρετοι ὁμοῦ καὶ φιλόξενοι, χρηστοὶ καὶ ἐπιεικεῖς, λαμπροὶ τῷ τρόπῳ, λαμπρότεροι τῇ ἀρετῇ, αὐτάρχεις τὸν βίον, ὥστε μήτε πενία πιεζόμενοι μήτε πλούτῳ πολλῷ περιορρόμενοι, ὅθεν καὶ τὸν παῖδα τοῖς προβάτοις ἔπεσθαι κατεδέξαντο· καὶ οὐκ ἂν συνεχώρησεν αὐτοὺς πρὸς τοῦτο τὸ τοῦ βίου δοξάριον, εἰ σφόδρα πλούσιοι ἐτύγχανον. Πλούσιοι οὖν τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ γνώμῃ, αὐτάρχεις δὲ τὸν βίον, ὡς εἴρηται, διὰ τὸ καὶ δυσκόλως πλούσιοι πρὸς βασιλείαν Θεοῦ εἰσάγεσθαι δεδιπτόμενοι, τοὺς δὲ ῥηθέντας παῖδας δύο ἀποτεκόντες «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ» φιλοφρόνως τούτους ἀνέτρεφον καὶ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς καὶ εὐγενείας ἀξίως ἀνατραφῆναι περιεσπούδαζον. Καὶ Ἀρκάδιον μὲν πρὸς τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων ἔστειλαν (εἶτε πρὸς παιδείουσιν μαθημάτων εἶτε καθ' ἕτερον τρόπον, λέγειν οὐκ οἶδα), Θεοσέβιον δὲ ὡς νεώτερον ἐν τῷ οἴκῳ κατέσχον, περὶ οὗ καὶ ὁ λόγος προφθάσας ἐδήλωσε πλατυτέρως.

Εἶτα ἐκ τῆς βασιλίδος μετὰ χρόνους τινὰς ἐπανήκοντος Ἀρκαδίου, ἀρετῇ καὶ ἀγγινοῖα καὶ χρηστότητι τρόπων περιουγαζομένου καὶ ψήφῳ τινὶ καὶ προμηθείᾳ Θεοῦ τὸν θρόνον τῆς προεδρίας τῆς οἰκείας πατρίδος κατακοσμήσαντος, καὶ ὡς λύχνος ἐπὶ λυχνίᾳ τῷ τῆς ἐπισκοπῆς θρόνῳ προσεπιβάς καὶ τῷ τῆς ἀρετῆς ἅμα καὶ τῆς ἀρχῆς καὶ εὐσεβείας φωτὶ καταπυρσεύων καὶ φωτίζων τὸ λογικὸν ποῖμνιον, ὡς λύχνος ἐπὶ λυχνίᾳ φαίνων καὶ ἐπιφαινόμενος, Θεοσεβίος ὑπὸ τὸν μόδιον εἶχε τὸ τῆς ἀρετῆς φῶς, ἀφανεία καὶ λήθη τετιμημένος ὁμοῦ, ὡς γυναικὶ προσπελάζων καὶ ὡς θρέμματα νέμων καὶ εὐτελεῖ βίῳ περινοστών. Ἐπορεύετο γὰρ ἐν τῷ ὄρει ὡς ἀπὸ τριῶν μιλίων ἀπέχον τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἐπὶ προφάσει δῆθεν ποιμαίνειν τὰ πρόβατα, τὸ δ' ἀληθές ἵνα μετὰ ἀδείας ἀναφέρει τὰς εὐχὰς τῷ Θεῷ διὰ τοῦ τόπου τὸ ἥσυχον. Καὶ ἄντρον εὐρών ἐν ἐκείνῳ τῷ ὄρει ἐν αὐτῷ κατεκρύπτετο καὶ συντόνους μετὰ δακρύων καὶ στεναγμῶν καὶ ἀκροτάτου νηστείας ἀπεδίδου τὰς εὐχὰς τῷ Θεῷ.

Οὕτως οὖν διατελῶν καὶ πάντα διαλανθάνων ἐπὶ χρόνοις οὐκ ὀλίγοις ἔγνω πρὸς Θεοῦ τὸ τέλος τῆς αὐτοῦ ἀποβιώσεως. Ὅθεν καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ὡσπερ ὁ πατριάρχης Ἰακώβ πρὸς τὰ ποῖμνια ἐν τῷ πεδίῳ προσκαλεσάμενος τὰς συμβίους κατ' ἰδίαν διελέγετο αὐταῖς τὰ δηλωθέντα αὐτῷ παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τῆς ἀναλύσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν πατρίδα γῆν, οὕτω καὶ αὐτὸς προσκαλεσάμενος κατ' ἰδίαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἀδελφὴν καὶ καθεστῆς ἤρξατο λέγειν πρὸς αὐτὴν ὅτι· Ἐγώ, γύναι, ἀπέρχομαι ἤδη πορρωτέρω πρὸς νομὴν τῶν προβάτων καὶ μέλλω ἐκεῖσε προσκαρτερῆσαι χρόνον οὐκ ὀλίγον· σὺ δὲ, κάντε ἐν τῷ κηδεστικῷ κάντε ἐν τῷ γονικῷ σου οἴκῳ μέλλης προσκαρτερεῖν, πρόσσεχε σεαυτὴν «ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ» καὶ ἄμειπτον σπούδασον ἕως τέλους παραφυλάξαι σου τὴν παρθενίαν, ἵνα τῷ τῆς παρθενίας ὡς παρθένος στέφει διακοσμηθεῖσα μετὰ τῶν παρθένων περιχορεύσης, ὅτε καιρὸς. Εἶτε πρὸς Φιλοῦσαν τὴν κόμην τὴν σὴν πατρίδα οἰκήσεις εἶτε πρὸς τὴν ἐμὴν ταύτην, γρηγόρει καὶ νῆφε καὶ προσεύχου καὶ ἐκλιπάρει τὸν Θεόν, ἵνα σε διαφυλάξῃ ἀνέπαφον ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ πονηροῦ. Λογισμοὺς ἀκαθάρτους καὶ φιληδότους μὴ συγχωρῆς καταμολύνειν σου τὴν καρδίαν, διότι ἀρχὴ ἁμαρτίας συγκατάθεσις λογισμῶν φιληδόνων ἐκ φιληδότου καρδίας· συμπαθεστάτην ἔχε πρὸς τοὺς δεομένους καρδίαν καὶ γνώμην τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ ἐπιβραβεύσαι σοι Κύριος αὐτοῦ τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος σκέπων καὶ διατηρῶν σε τῇ αὐτοῦ χάριτι· ἀμήν.

Ταῦτα οὖν ἐξειπὼν καὶ συνταξάμενος κατὰ τὸ ἔθος ὑπεχώρησε μετὰ τῶν ποιμνίων ἐν τῷ ὄρει τῷ τῆς προσευχῆς μᾶλλον ἢ τῷ τῆς νομῆς· καὶ ἡμέρας τινὰς ἐν αὐτῷ διατρίψας προσομιλῶν τὰ τελευταῖα τῷ Θεῷ καὶ πρὸς τὸ σπηλαιον τὸ σύνηθες προσβαλὼν καὶ ἐν αὐτῷ ἐκτενέστερον τοῦ Θεοῦ δεηθεὶς καὶ ἀποδοὺς τὰς εὐχαριστηρίους καὶ ἱκετηρίους εὐχὰς καὶ ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας καὶ «εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν» δεηθεὶς καὶ «εἰς χεῖράς σου», Κύριε, «παρατίθημι τὸ πνευμά μου» εἰπὼν πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε· καὶ ἀποπεραίνει τὸν βίον κατὰ τὴν δωδεκάδα τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς εἴσω τοῦ σπηλαίου μη-

δεμῆς ἐν μηδενὶ ἀνθρωπίνης ὑπηρεσίας δεηθεὶς, ἀλλὰ τῇ ἐκ τῆς θείας χάριτος καὶ ἀγγελικῆς ἐνδημίας ἐπαρκεσθεὶς παρακλήσει, καθότι καὶ «τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ».

Ἐκεῖτο οὖν τὸ τίμιον λείψανον ἀνθρωπίνης ἔρημον προμηθείας καὶ παρὰ θείας ἐπισκεπόμενον ἐπιβλεψίας· τὸ δὲ συνήθως αὐτῷ ἐπόμενον κυνάριον ἐπὶ τὸ στόμιον ἦν τοῦ σπηλαίου παρεστηκὸς καὶ πυλωροῦ διακονίαν ἀποπληροῦν· ὁ μεθ' ἡμέρας τινὰς ὧδε κάκεισε περὶ τὸν λόφον καταδραμὸν καὶ διὰ τινος ὑλακῆς τὰ πρόβατα συναθροῖσαν καὶ δρομαίως πρὸς τὸν οἶκον ἀπαγαγὸν ὑποστρέφει ἄλλατι τῷ σπηλαίῳ, οὐκ ἄφ' ἑαυτοῦ ταῦτα ἐπιτελοῦν, ἀλλὰ θαυμά τι Θεὸς εἰς δόξαν τοῦ δούλου αὐτοῦ ἐντεῦθεν ἀποπληρῶν. Αἰσθόμενοι δὲ οἱ τεκόντες τὴν ἔλευσιν τῶν προβάτων καὶ Θεοσεβίον μὴ ἐνδημήσαντα διηπόρουν καὶ περιηργάζοντο ὧδε κάκεισε περὶ αὐτοῦ, καὶ ὁ ζητούμενος οὐχ ἠύρισκετο. Εἶτα καὶ εἰς Φιλοῦσαν τὴν κόμην ἐξαποστείλαντες τοὺς αὐτοῦ ἐπύθοντο κηδεστάς· τῶν δὲ ἀποφηνάμενων μὴ εἰδέναι αὐτὸν ἀπὸ χρόνου, ἀθυμία περιεβλήθησαν ἅπαντες καὶ ὁμοθυμαδὸν ἐξελθόντες ζήτησιν ἀκριβῆ ὡσπερ θηρευταὶ ἐποιοῦντο περὶ αὐτοῦ. Ὡς οὖν ἐν τρισὶν ἡμέραις ὧδε κάκεισε περινοστήσαντες καὶ μηδὲν εὐρηκότες, ἔσχατον ἔρχονται καὶ ἐπὶ τὸ ὄρος ἐκείνο τὸ τῆς νομῆς. Οὕς τὸ ῥηθὲν κυνάριον ἐπιγνόν καὶ τὴν ἐξ ἔθους ποιησάμενον ὑλακὴν, ἐφίστανται κατὰ τὴν τούτου φωνὴν οἱ ἄνδρες ἐπὶ τῷ τόπῳ καὶ εἰσελθόντες ἐν τῷ σπηλαίῳ εὗρον τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου κείμενον καὶ εὐωδιάζον καὶ ὡς ἄνθος πρωϊνὸν καὶ ἀμάραντον οὕτω φαιδρυνόμενον· καὶ τοῦτο περιπτυσσάμενοι καὶ τοῖς δάκρυσι περιβρέξαντες καὶ, μνήσθητι ἡμῶν, ἐπειπόντες, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἁγίᾳ κοιμήσει σου, ἠθέλησαν μὲν ἄραι αὐτὸ πρὸς τὴν κόμην αὐτοῦ καὶ φιλοφρόνως κηδεῦσαι, οὐκ ἠδυνήθησαν δὲ· μέιναντες δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου διὰ τὸ τὴν ἐσπέραν ἤδη κατειληφέναι φαίνεται τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ κατ' ὄναρ τῷ πατρὶ αὐτοῦ καὶ φησι πρὸς αὐτόν· Μὴ με ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ κήδευσόν μου τὸ σῶμα καὶ εὐκτῆριον οἶκον εἰς δόξαν Θεοῦ ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου ἐξέγειρόν μοι. Καὶ ἐγένετο οὕτως, καθὼς ἐχημάτισεν ὁ πανόσιος οὗτος, καὶ ἐκηδεύθη ἐπὶ τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐδομήθη καὶ οἶκος ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαῦμα περὶ κωφοῦ τινος καὶ ἑτέρου τυφλοῦ. Χρόνου δὲ παρωχηκὸτος τινὸς δύο τινῶν κάτωθεν παρὰ τὴν ὁδὸν διερχομένων, ὧν ὁ μὲν εἶς κωφὸς ἦν, τυφλὸς δὲ ὁ ἕτερος ὑπ' ἐκείνου χειραγωγούμενος, ἤκουσε δὲ ὁ τυφλὸς ψαλμωδίας εὐήχου καὶ συμφωνίας φωνῶν ἀγαλλιάσεως καὶ στραφεὶς λέγει τῷ κωφῷ· Εἶθε ἤκουες, ἀδελφέ, ἥς ἐγὼ ἀκούω μελωδικῆς συμφωνίας, καὶ εἶθε ἔβλεπον καὶ γὰρ καὶ εἶδον τὴν ὄψιν τῶν θαυμαστῶν τούτων μελωδῶν. Τοῦ δὲ εἰπόντος ἀμυδρῶς πως καὶ ἰσχνῶς ἀκούειν ἐκείνου τοῦ μέλους κατέλειψαν τὴν ὁδὸν καὶ ἐξένευσαν ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐπόμενοι τῷ ἤχῳ· ἔτι δὲ πορευομένων αὐτῶν τελείως ἠνεψήθησαν τὰ τοῦ κωφοῦ ὄρα καὶ ἤκουε καθαρῶς τὸ ἐξαισιον μέλος ἐκείνο καὶ θαυμαστόν. Φθάσαντες δὲ τὸν εὐκτῆριον οἶκον τοῦ ἁγίου Θεοσεβίου τῶν μελωδῶν ἐκείνων εἶδον οὐδένα· ἄγγελοι γὰρ ἦσαν

ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ διὰ τοῦδε τοῦ θαύματος φανεροῦντες τὸν ἅγιον. Διὸ καὶ ὁ κωφὸς ἤκουσε τρανώς καὶ ὁ τυφλὸς ἀνέβλεψε τηλαυγῶς. Καὶ ἐκπλαγέντες τῷ παραδόξῳ τοῦ θαύματος καὶ προσκυνήσαντες ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ καὶ τῷ θεράποντι αὐτοῦ τῷ ἁγίῳ Θεοσεβίῳ.

Περὶ τῆς ἀσβέστου. Εἶτα μοναχὸς τις ἔλθων ἀπὸ τῶν μερῶν τῆς Ῥωμανίας καὶ δύο ἀνοικοδομήσας κελλία παρεμένη τῷ ἁγίῳ· ᾧ καὶ ἐν ὁράματι ἐπιφανεῖς νυκτὸς λέγει· Ὁρουξοῦν κατὰ τόνδε τὸν τόπον καὶ εὐρήσεις ἄσβεστον ἀποθέμενον καὶ τούτῳ χρῆσαι καθὼς δεῖ. Ἔδοξε δὲ ὁ μοναχὸς φάντασμα εἶναι τὸ λαληθὲν καὶ μὴ ἀληθές, ἀλλ' ὅμως ὡς ἐν παρέργῳ καὶ κατὰ δοκιμὴν διορῦξας σωρὸν ἀσβέστου ἀποκείμενον εὗρεν καὶ ἐχρήσατο προσηκόντως, καθὼς προσετάγη.

Περὶ τῶν κοράκων. Ὁ αὐτὸς μοναχὸς ἐνασχολούμενός ποῦ, ζευγὸς κοράκων ἐληλυθὸς ἐλυμνήνατο αὐτοῦ τὸ μικρὸν ὄσπριον καὶ εἶ τι πρὸς ἀναγκαίαν εἶχε διατροφὴν· ἔλθων δὲ ὁ γέρον καὶ αἰσθόμενος τὴν τῶν βρωμάτων βορὰν ἤρξατο ἀπλοϊκῶς λέγειν καὶ διαμάχεσθαι τῷ ἁγίῳ ὅτι· Ἐπεὶ ὑπὸ κοράκων ἐγὼ πολεμοῦμαι καὶ οὐκ ἀμύνη, τίτι ἄλλω λοιπὸν ἀμύνεις καὶ διατί, ἅγιε, ὡδε ἐγὼ διὰ σὲ περιμένω; Εἶπε ταῦτα, καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν ἐτέρωθεν προσασχολούμενος ἤκουσι πάλιν συνήθως οἱ κόρακες τοῦ φαγεῖν τὰ εὐρισκόμενα καὶ τυφλωθέντες εὐθὺς ἐκρατήθησαν ἐν τῷ τόπῳ. Ἐλθὼν οὖν ὁ γέρον καὶ τούτους ἰδὼν οὕτως ἐλεινῶς περικρούοντας ὡδε κἀκεῖσε καὶ μήτε ὄραν μήτε πετασθῆναι ἰσχύοντας, ἔπαθε τὴν καρδίαν, καὶ σπλαγχνισθεὶς ἐκράτησεν αὐτοὺς καὶ προσέφερε τῷ ἁγίῳ λέγων αὐτῷ· «Εὐχαριστῶ σοι», ἅγιε τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸ ταχύτατον τῆς ἐκδικήσεως, ἀλλὰ καὶ πάλιν προσπίπτοντός μου καὶ δεομένου σου ἐπάκουσόν μου τοῦ δούλου σου καὶ σπλαγχνισθεὶς δὸς συγγνώμην καὶ χάρισαι τοῖς ὀρνέοις τούτοις τὴν ὄρασιν καὶ τὴν πτῆσιν κατὰ τὸ πρότερον· ῥάδιον γάρ σοι καὶ ἐπιρρηπὲς πρὸς τὸ ἰᾶσθαι μᾶλλον ἢ τὸ πατάσσειν. Ταῦτα δὲ εἰρηκῶς ὁ γέρον καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ ἁγίου λαβὼν καὶ ἐπιχρίσας τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κοράκων, ἀνέβλεψαν παρρηθὺ ὡς τὸ πρότερον· πρὸς ἐπίδειξιν δὲ τοῦ θαύματος παρεμειναν ἐν τῷ τόπῳ μέχρι τέλους τῆς ἑαυτῶν ζωῆς ἀπερχόμενοι καὶ νεμόμενοι καὶ πάλιν ἐπανακάμπτοντες εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ τοῦ δούλου αὐτοῦ.

Περὶ τοῦ ἀνοικτηρίου καὶ τοῦ ἀλγοῦντος τὸν ὀφθαλμὸν. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ γέροντος ὁ τόπος πάλιν ἐναπέμεινεν ἄοικος, οἱ δὲ κόρακες ἐν τῷ τόπῳ παρέμενον· ὥστε καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἔλθων τις Παφηνὸς καὶ τὸν δεξιὸν ἀλγῶν ὀφθαλμὸν καὶ εὐρῶν κεκλειδωμένον τὸν εὐκτῆριον ναὸν καὶ μὴ δυνάμενος ὑπανοῖξαι καὶ προσκυνῆσαι καὶ δεθῆναι τοῦ ἁγίου διὰ τὸ ἄλγος τοῦ ὀφθαλμοῦ ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν· τότε οἱ κόρακες τρόπῳ τινὶ ἐπινεύοντες τῷ ἀνθρώπῳ ἐφίστανται καὶ τὸν τόπον ἐπίδεικνύουσιν, ἐν ᾧ τὸ ἀνοικτῆριον ἦν κεκρυμμένον· ὁ καὶ λαβὼν καὶ διανοίξας καὶ εἰσελθὼν καὶ προσκυνήσας καὶ δυσωπήσας τὸν ἅγιον περὶ τοῦ ἰδίου ὀφθαλμοῦ καὶ ἰαθεὶς ἄπεισι χαίρων καὶ δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὴν ταχεῖαν καὶ ἄφθονον χάριν τοῦ ἁγίου Θεοσεβίου, ὅτι χάρις ἐδόθη αὐτῷ μεγάλη πρὸς τὸ ἰᾶσθαι τὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἄλγη καὶ

τὰς πηρώσεις τῶν καθ' ἐκάστην ἐπιδημούντων.

Περὶ τοῦ τυφλοῦ μοναχοῦ. Ἐτερος δὲ τις τυφλὸς μοναχός, ἀπὸ ταύτης τῆς χώρας ὀρμώμενος Κύπρου, ἀκούσας περὶ τοῦ ἁγίου ὅτι ἰαματικὴν ἔχει χάριν πρὸς ἀμβλυωποῦντας προσῆλθε τῷ ἁγίῳ δυσωπῶν ἅμα καὶ ὑποσχόμενος καὶ λέγων μετὰ κλαυθμοῦ ὅτι· Εἰ ἐλεήσεις με, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ βλέπειν χαρίσεις μοι, ἔχω παραμεῖναι καὶ ὑπηρετῆσαι τῷ ἁγίῳ σου τούτῳ ναῷ ἕως τέλους τῆς ἐμῆς βιοτῆς. Ταῦτα οὖν ὑποσχόμενος καὶ δυσωπῶν μετὰ πόνου καρδίας τυγχάνει τῆς ἰάσεως δι' ἐπισκέψεως τοῦ ἁγίου καὶ ἀναβλέπει τρανώς· καὶ ἦν παραμένων τῷ ἁγίῳ ἐπὶ χρόνον τινά. Εἶτα διαβολικῆ ἐπηρεΐα καὶ ἀκηδίας πάθει περιληφθεὶς καὶ τῶν συνθηκῶν ἐπιλαθόμενος, τοῦ τόπου καὶ τοῦ ἁγίου ἀπαναστὰς ὑπεχώρησε καὶ ἀπελθὼν περὶ τὰ λεγόμενα Μαυροβούνια ἐν τῷ τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου σηκῷ παρώκησεν ἐν αὐτῷ· ᾧ καὶ ἐπιφανεῖς ἐν ὁράματι ὁ θεῖος Θεοσεβίος λέγει πρὸς αὐτόν· Τί ὡδε παραγέγονας καὶ τὰς πρὸς ἐμὲ σου συνθήκας διαψευδάμενος ὑπεχώρησας; οὐκ ἐγὼ ἰασάμην τοὺς σοὺς ὀφθαλμοὺς; οὐκ ἐγὼ σοὶ τὸ φῶς διὰ τῆς ἐν ἐμοὶ ἐνεργούσης θείας χάριτος ἐπρυτάνευσας; καὶ ὄρα λοιπὸν τί εἰργάσω κατὰ σεαυτοῦ. Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ μοναχὸς καὶ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐξαναστὰς τυφλὸς ἦν, καθὼς καὶ τὸ πρότερον· καὶ τινος χειραγωγοῦ προσδεθθεὶς ὑποστρέφει πάλιν πρὸς τὰς συνθήκας αὐτοῦ καὶ τὸν ἅγιον, μετανοῶν καὶ ἐξομολογούμενος τὴν λήθην καὶ τῆς ἁμαρτιάδος κατηγορῶν· καὶ τὸν ἅγιον λιπαρῶν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καθαρῶς πάλιν τὸ βλέπειν τούτῳ χαρίζεται· ὃς καὶ μέχρι τέλους τῆς αὐτοῦ βιοτῆς παρεμεινε τῷ ἁγίῳ κατὰ τὴν προλαβοῦσαν ὑπόσχεσιν.

Περὶ τῶν κλεπτῶν. Καὶ ταῦτα μὲν καὶ ἕτερα θαύματα γεγόνασι παρὰ τοῦ ἁγίου, τινὰ μὲν πάλαι, τινὰ δὲ καὶ πρὸ ὀλίγων χρόνων. Ἀρτίως δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ταύταις μοναχὸς τις, Λουκᾶς τοῦνομα, ἔλθων μετὰ πίστεως ὅ,τι πολλῆς παρέμενε καλλιεργῶν τὸν εὐκτῆριον τοῦ ἁγίου σηκόν· ἐξῆγειρε δὲ ὁ σατανᾶς ἐκ τοῦ μέρους τοῦ Ἀκάμα δύο χερσαίους ἀγρότας βοσκούς τινας· καὶ ἐλθόντες ἐσύλησαν ἅπαντα, ὅσα εὗρον, τοῦ τε μοναχοῦ καὶ τοῦ ἁγίου καὶ ἀπῆλθον εἰς τὸν ἴδιον τόπον. Ἡ δὲ θεία δίκη καὶ ἦ ἐν τῷ ἁγίῳ Θεοσεβίῳ ἐνοικοῦσα χάρις φέρει αὐτοὺς μεθ' ἡμέρας εἴκοσι διαλεύκους ἔχοντας ὡσεὶ χιόνα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καὶ προσπίπτοντας τῷ ἁγίῳ καὶ συγγνώμην καὶ ἔλεος ἐξαιτοῦντας μὲν, οὐ μὲντοι καὶ ὁμολογίαν ποιουμένους τῆς κλοπῆς, δι' ἧς καὶ ἡ τύφλωσις καὶ τὸ ἄλγος τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοὺς κατεδάμαζεν, ἀλλὰ μωρὰν τινα καὶ νεκρὰν διέμενον ἐξαιτούμενοι αἴτησιν. Ὡς δὲ οὐκ ἦν ἴσας ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ ἄλγος μᾶλλον ἐπιτεινόμενον ἦν καὶ ὁ πόνος ὀξύτερος, λέγει ὁ εἷς πρὸς τὸν ἕτερον· Ὁρᾶς, ἀδελφέ, πῶς ἐπιπλεῖον ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν νόσος ὀξύνεται· εὐδὴλον ὅτι οὐκ ἔστιν εἰς ἡμᾶς ἔλεος οὐδὲ ἰάσεως ἐλπίς, εἰ μὴ πῶ ἐξομολογησόμεθα τὴν ἁμαρτίαν ἡμῶν καὶ ἀποδώσωμεν τὰ κλαπέντα. Ἐκεῖνος δὲ ἀντι τοῦ δέξασθαι τὴν ἀγαθὴν ταύτην συμβουλήν μᾶλλον ἀφέλειαν καὶ ἀνυπομονησίαν αὐτοῦ κατηγόρει καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτόν· Ὅ,τι ἂν καὶ πάθομεν, μὴ ὁμολογήσωμεν, μηδὲ φανερώσωμεν κλέπτας ἡμᾶς. Ἐτι δὲ αὐτοῦ ταῦτα λαλοῦντος ἰδοὺ ὄρα τινα μετὰ

λόγῃς ὀξείας ἐπικρούσαντα αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς καὶ δεινοτάτην ὑποστήναι τὴν βάσανον· καὶ ἤρξατο κρᾶζειν καὶ λέγειν μεγάλη τῇ φωνῇ· Ἐμεῖς ἐσμεν, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, οἱ ἀφαιρούμενοι τὰ κλαπέντα, καὶ ἀποδώσωμεν ταῦτα· μόνον «ἐλέησον ἡμᾶς» καὶ ἀπολύτρωσαι τῆς μάστιγος. Οὕτως οὖν ἀποδυρομένων καὶ ἐξομολογουμένων αὐτῶν καὶ ὑποσχόμενων ἀποδοῦναι τὰ κεκλοφῶτα ἔτυχεν ἰάσεως ὁ εἷς, ὁ τὸ ἀγαθὸν συμβουλευσας· ὁ δὲ ἕτερος ἐθεραπεύθη μετριῶς καὶ χάριν παιδείας ἡμίβλεπτος ἐναπέμεινε, ἵνα ἐν κημῶ καὶ χαλινῶ τῶν σιαγόνων καὶ ὀφθαλμῶν ἀγχόμενος καὶ παιδευόμενος τῆς πονηρᾶς ἐργασίας ἀποσχηται.

Ὁ δὲ θεῖος Θεοσέβιος θεοσεβῶς καὶ ἀξιαγᾶστος τὸν βίον ἀπολιπὼν καὶ τὴν αὐτοῦ σκιάν παραδραμῶν πρὸς βίον ἐχώρησεν ἀλυπότατον· καὶ τῷ ἡλίῳ τῆς δικαιοσύνης περιλαμπόμενος ὁμοῦ καὶ θαλπόμενος ἀσυγκρίτως εὐφραίνεται· καὶ ἐξ ἀλόγου ποιμνίου ἀπαναστᾶς καὶ σωματικούς κόπους ἀποβαλὼν πρὸς ποιμνιον θεῖον Χριστοῦ καὶ ἀγαθῶν μετουσίαν συνήφθη γανύμενος· καὶ ὡς ἀμνὸς καθαρῶτατος τοῦ Καλοῦ ποιμένος τὰ εὐάνυμα καταλείψας κληροῦται τὰ δεξιὰ, ἵνα ὡς θεῖος καὶ θεοσέβιος καὶ τῆς θείας δεξιᾶς στάσεως τὰ μέρη κατειληφῶς καὶ τῆς θεοκλήτου φωνῆς ἀξιοθῆις σὺν τοῖς μετόχοις αὐτοῦ πρὸς «τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν», πρὸς νυμφῶνας ἀθανασίους, πρὸς παστάδας ἀνεκλαλήτους, πρὸς σκηνάς ἀθανάτους, πρὸς παραδείσου τρυφὴν, πρὸς δόξαν καὶ τέρψιν καὶ ζωὴν μηδὲν ἔχουσαν τέλος ποτέ· ἥς γένοιτο καὶ ἡμᾶς ἅπαντας τοὺς συγγραφεῖς καὶ ἀναγνώστας καὶ ἀκροατᾶς καὶ τοὺς μνημοποιούς τρανῶς ἐνηγηθῆναι, Χριστὲ βασιλεῦ, καὶ εἰσελθεῖν καὶ τῶν ῥηθέντων ἐπαπολαῦσαι καλῶν· εὐχαῖς καὶ ἰκεσίαις τοῦ ὀσίου σου Θεοσεβίου καὶ τῶν αὐτοῦ συμμετόχων, ὅπως πάντες ὁμοῦ γεγηθότες σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ σου Πνεύματι δοξάσωμέν σου τὸ πανάγιον ὄνομα καὶ νῦν καὶ τότε καὶ πάντοτε εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου καὶ Ἀνδρονίκου.

#### Στίχοι

Εἴφει Τάραχος, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος,  
Ἦραντο νίκην, γῆς προβάντες ταράχου.

Τμήθη δωδεκάτη Πρόβος, Ἀνδρόνικος, Τάραχος τε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἁγίας καλλινίκου μάρτυρος Δομνίνης.

#### Στίχοι

Μέλη Δομνίνα καὶ περ ἐξαρθρουμένη,  
Οὐκ ἦν ἀληθῆ πίστιν ἐξαρνούμενη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀναστασίας τῆς παρθένου.

#### Στίχοι

Ἦγεῖτο λαμοῦ τὴν τομὴν ἀσπασίαν,  
Ἦ καλλίνικος μάρτυς Ἀναστασία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Οἱ ἅγιοι ἑβδομήκοντα μάρτυρες, ξίφει τελειοῦνται.

#### Στίχοι

Τέθνηκεν ἀνδρῶν ἑβδομηκοντὰς ξίφει,  
Θνήσκειν ἐτοίμη, εἰ δέοι, καὶ πολλάκις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἦ ἁγία μάρτυς Μαλφεθά, τοξευθεῖσα τελειοῦται.

#### Στίχοι

Οὐ μαλθακὸν τι Μαλφεθὰ βλέπειν ἔχει,  
Τόξου κατ' αὐτῆς εὐτόνωσ τεταμένου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἦ ἁγία μάρτυς Ἀνθία, ἐν βοῖ χαλκῷ πυρακτωθέντι βληθεῖσα, τελειοῦται.

#### Στίχοι

Εἰς βοῦν ἀπανθεῖς ἔμπυρον βεβλημένη,  
Ἐν οὐρανῷ δὲ λαμπρὸν ἀνθεῖς, Ἀνθία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Ἰουβεντίνος καὶ Μάξιμος, ξίφει τελειοῦνται.

#### Στίχοι

Ἰουβεντίνος Μαξίμῳ τμηθεῖς ἅμα,  
Χορῷ συνήφθη μαρτύρων σὺν Μαξίμῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι μάρτυρες Ἀνδρόμαχος καὶ Διόδωρος, πυρὶ τελειοῦνται.

#### Στίχοι

Μάχου πρὸς ἐχθρούς, Ἀνδρόμαχε, Κυρίου,  
Κἂν τοῦ πυρός σύνθνησκε τῷ Διοδώρῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ὀσίου πατρὸς ἡμῶν Ἐπικτήτου.

#### Στίχοι

Θεῖαν κτησάμενος Ἐπικτήτος χάριν,  
Πιστοὺς πρὸς οὐράνιον προτρέπει κτήσιν.  
Δωδεκάτη Ἐπικτήτος πουλυβότειραν λίπε χθόνα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ ἅγιος Θεόδοτος, ἐπίσκοπος Ἐφέσου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

#### Στίχοι

Ὁ Θεόδοτος γήινον λιπὼν θρόνον,  
Τὸν λαμπρὸν εὔρε τῆς ἄνω δόξης θρόνον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ ἅγιος Ἰάσων, ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

### Στίχοι

Παθῶν Ἰάσων τὰς βάρεις καταστρέφει,  
Πύργους ἐγείρας ἀρετῶν πρὸ τοῦ τέλους.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

### ᾠδὴ ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν.

**Υ**περύμνητος, ὁμαίμων Θεοσέβιε, ὑπάρχων ὅσιε, τοῦ Ἀρκαδίου σεπτοῦ, Ὑψίστου θεράπωντος, καὶ ἀρχιποίμενος, οὐρανόφρονος, τῆς Ἀρσινόης εἴληφας, σὺν αὐτῷ στεφάνους δόξης.

**Μ**ακαρίζοντες, τὰ θεῖά σου παλαιίσματα, πρὸς δόλοκλήρωσιν, καὶ ἀρετῆς ἀκραιφνοῦς, κατὰκτησιν στέφομεν, σὲ Θεοσέβιε, καὶ συμβίαν σου, τὴν ἄμμεπτον καὶ ἄσπιλον, ῥόδοις ὕμνων μυριπνόοις.

**Ν**ίκης κότινον, ἐδέξω Θεοσέβιε, παρὰ τοῦ Κτίσαντος, ὡσπερ ἀγώνων τῶν σῶν, λαμπρῶν ἀντιμίσιον, καὶ πρὸς σκηνώματα, δόξης πάμφωτα, ἀνήλθες σὺν συμβίᾳ σου, τῇ δικαίᾳ στεφηφόρος.

### Θεοτοκίον

**Ω**ς ὀλέτειραν, τῶν πονηρῶν δυνάμεων, Θεογεννήτρια, καὶ τῶν ἀϋλῶν ἐχθρῶν, σὲ πάντες γεραίρομεν, ἐκδυσωποῦντές σε· ῥῦσαι θλίψεων, καὶ πάσης περιστάσεως, ἀλγεινῆς τοὺς σὲ τιμῶντας.

### ᾠδὴ η'

Παῖδας εὐαγεῖς.

**Σ**τῦλε ἀδιάσειστε ἀγνεῖας, εὐχῆς ἀσιγήτου, νήψεως, συνέσεως, καὶ σκληραγωγῆσεως, τοῦ φθαρτοῦ σαρκίου σου, ἐδείχθης Θεοσέβιε, ὁσίων πρόβουλε, τῶν φρόνησιν ἐχόντων γερόντων, ἐν ἀκμῇ τῷ ὄντι, σῆς ἡλικίας μάκαρ.

**Υ**ψος Θεοσέβιε πρὸς θεῖον, ἐπήρθης καὶ δυσαντίβλεπτον συνέσεως· ὅθεν σὺν συμβίᾳ σου, τῇ δικαίᾳ ἤσκησας, ἐνθέως καὶ τὴν δύσβατον, ὁδὸν ἐβάδισας, χρηστότητος ἀπάγουσαν πάτερ, πρὸς τῆς ἀφθαρσίας, τοὺς νοητοὺς λειμῶνας.

**Μ**έμνησο ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων, καὶ μνήμην σου ἐκτελούντων τὴν πανίερον, σῶφρον Θεοσέβιε,

τοῦ σεπτοῦ ἀυτάδελφε, τῆς Ἀρσινόης ὅσιε, ἱεροφάντορος, πανσόφου Ἀρκαδίου ἐν δόμοις, οὐρανῶν μεθ' οὐπερ, εὐφραίνῃ αἰωνίως.

### Θεοτοκίον

**Β**ήματα ἡμῶν σαῖς ἱκεσίαις, κατεύθυνον πρὸς ζωὴν τὴν αἰωνίζουσαν, Παναγία Δέσποινα, σταθηρὰ ἰθύντειρα, ἀεὶ μακαρίζόντων σε, πρὸς ἀφθαρτότητα, ἐν ἧ συγκαίρῃ Θεοσεβίῳ, καὶ αὐτοῦ συμβίᾳ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

### ᾠδὴ θ'

Ἄπας γηγενής.

**Γ**λεων ἡμῖν, ἀπέργασαι Κύριον, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου, ἰπόνους Θεοσέβιε, τοὺς νυκθήμερους, σαρκός σου νέκρωσιν, ὑψοποιὸν ταπείνωσιν, καὶ νῆψιν ὅσιε, σὺν συμβίᾳ, τῇ ἀπλῇ θεόφρονι, καὶ πανσέμνῳ σου πάτερ ἀοίδιμε.

**Α**πας εὐσεβῶν, ὁ σύλλογος γάνυται, τῇ θεῖᾳ δόξῃ σου, πάτερ Θεοσέβιε, καὶ ἀνακράζει, τρανώς ἐκάστοτε· περιλάμπρον ὠράϊσμα, καὶ θεῖον κόσμημα, Ἀρσινόης, σὺν ἀγνῇ συμβίᾳ σου, ῥῦσαι βλάβης ἐχθροῦ τοὺς ἱκέτας σου.

**Ν**όμοις τοῦ Θεοῦ, πειθόμενος ὅσιε, γηϊνῆς φύσεως, νόμους Θεοσέβιε, ἠρνήσω πάντας, καὶ ὡς ἀσώματος, βιώσας χάριν εἴληφας, συγκαίρειν πάντοτε, σὺν ταῖς ἄνω, ἀσωμάτοις τάξεσιν, ἀσκητὰ θεαυγὲς καὶ ὑπέρλαμπρε.

### Θεοτοκίον

**Χ**αῖρε ἀσκητῶν, παρθένων ὑπόδειγμα, Θεογεννήτρια· χαῖρε θεῖον ἔκτυπον, ἐπιποθούτων, βίου ἀγνότητα· χαῖρε Θεοσεβίου τε, καὶ τῆς θεόφρονος, ὁμοζύγου, τῆς αὐτοῦ Πανάχραντε, Θεοτόκε περιλάμπρον σέμνωμα.

### Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

**Τ**ὸν θεῖον Θεοσέβιον, προφρόνως ἀνυμνήσωμεν, καὶ τὴν αὐτοῦ σεμνοτάτην, συμβίαν ὡς παρθενίας, καὶ προσευχῆς κειμήλια, καὶ πάνσεπτα σεμνώματα, τῆς Ἀρσινόης κράζοντες· ζεῦγος δικαίων τὸν Κτίστην, ἡμῖν ἀεὶ ἰλεοῦσθε.

### Θεοτοκίον

**Π**αρθένων ἀγαλλίαμα, καὶ ἀσκητῶν ὠράϊσμα, τῶν ἐν ἀγνεῖᾳ βιούντων, Θεοκυῆτορ Παρθένε,

τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον, καὶ τὰς ἐννοίας κάθαρων, τῶν ἱκετῶν σου Ἄχραντε, καὶ ῥῦσαι πάντα σοὺς δούλους, τῆς τοῦ ἐχθροῦ ἐπηρείας.

### Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος δ' Ἦδωκας σημείωσιν.

**Μ**άκαρ Θεοσέβιε, τῆς Ἀρσινόης ἐκβλάστημα, μυροβόλον καὶ τίμιον, αὐτάδελφε ὅσιε, τοῦ αὐτῆς ποιμένος, καὶ ἱερομύστου, χριστομιμήτου καὶ σοφοῦ, τοῦ Ἀρκαδίου, σὺν τῇ συμβίᾳ σου, τῇ σώφρονι ἐνήσκησας, ὡσπερ ἀσώματος ἄνθρωπος, παρθελεύων, εὐχόμενος, νήφων καὶ κακουχούμενος.

**Μ**άκαρ Θεοσέβιε, τῆς εὐσεβείας καὶ νήψεως, θειοσμίλευτον ἄγαλμα, ἀκμῆ ἐν νεότητος, τῆς σαρκὸς ὀρέξεις, θαυμαστῶς παρειδες, καὶ σὺν συμβίᾳ σου κλεινῇ, ὁδὸν ἀγνείας διήλθες ἄσμενος· διό σε μακαρίζοντες, καὶ τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, ἐκτελοῦντες ἐν ἄσμασι, τοὺς καμάτους σου σέβομεν.

**Μ**άκαρ Θεοσέβιε, φιλῶν ὡς ὄρνις φιλέρημος, ἡσυχίαν τὰ πρόβατα, τῆς ποιμνῆς σου ἔβροσκες, ἐν ταῖς ἐρημίαις, καὶ Χριστοῦ τὴν κλῆσιν, ἐν στόματί σου ἀκλινῶς, προφέρων στέφος, θεόθεν εἰληφας, ἀφθίτου ὠραιότητος, καὶ σὺν Χριστῷ κατηξίωσαι, συνευφραίνεσθαι πάντοτε, ἐν τῇ ἄνω λαμπρότητι.

**Μ**άκαρ Θεοσέβιε, σὺν τῇ δικαίᾳ συμβίᾳ σου, μὴ ἐλλείπης ἀείποτε, Χριστὸν τὸν Θεάνθρωπον, δυσωπῶν διδόναι, ἄμφω σοῖς ἱκέταις, σθένος καὶ ῥῶσιν καὶ ἰσχύν, τοῦ μισοκάλου, ἐχθροῦ τὸ φρύαγμα, πατήσαι καὶ τὴν δύσβατον, ὁδὸν βαδίσαι ἀγνότητος, ἧ καλῶς ἠκολούθησας, καὶ Θεῷ εὐηρέστησας.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

**Τ**οὺς ἐν τῷ γάμῳ ἀγνείας στήσαντας τρόπαια, καὶ ἀσκήσαντας θεοφιλῶς ἐν Ἀρσινόῃ, Θεοσέβιον καὶ τὴν αὐτοῦ συμβίαν, ἐγκωμίων τοῖς ἄνθεσι καταστέψωμεν· οὗτοι γὰρ παρθελεύοντες καὶ σωφρονοῦντες, ποιμαίνοντες τὰ πρόβατα καὶ προσευχόμενοι, τῆς νεότητος ἀκμῆν ὑπερεΐδον, καὶ σαρκὸς ὀρέξεις καταπατήσαντες, ὡς ἄγγελοι ἐπὶ γῆς ἐβίωσαν· ὅθεν κοινωνοὶ τῆς ἀγγέλων δόξης γενόμενοι, καὶ

Χριστῷ παρεστῶτες, ἀδιαλείπτως πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

**Μ**ακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις



### ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΙ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου ἡ γ' καὶ ἡ ζ' ψῆδι.

Ὁ Ἀπόστολος

Προκείμενον, Ἦχος βαρῦς (Ψαλμ. ριε')

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου  
τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ε' 22-ζ' 2)

(Ζῆτει τῷ Σαββάτῳ τῆς ΚΖ' ἑβδομάδος)

**Α**'δελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν Πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες.

Ἄδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλουΐα (γ'), Ἦχος πλ. β' (Ψαλμ. ρια')



**Στίχ.** Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον,  
ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ  
αἰῶνος.

**Τὸ Εὐαγγέλιον**

**Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν**

(Κεφ. ιβ' 32-40)

(Ζήτηι τῷ Σαββάτῳ τῆς ΙΑ' ἑβδομάδος Λουκᾶ)

**Ε**ἶπεν ὁ Κύριος· Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποιμνιον·  
ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βα-  
σιλείαν...

**Κοινωνικὸν**

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Ἀλληλούϊα.

**Μεγαλυνάριον**

**Χ**αίροις ὁμοζύγων ἢ ξυνωρίς, εὐκλεῶν δικαί-  
ων, Θεοσέβιε ἱερέ, σὺν τῇ σῇ συμβία, λαμπά-  
δες παρθενίας, αἱ πᾶσαν Ἀρσινόην, καταφωτί-  
σασαι.



**Δίστιχον**

Χαῖρε σέβας Γεωργίου ἀρχιθύτου,  
Θεοσέβιε, ἔκραξε Χαραλάμπης.



## ΠΗΓΑΙ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

### 1. Πηγαι

#### α) Χειρόγραφος παράδοσις

Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη Παρισίων, χειρόγραφος κώδιξ *Paris gr. 1189*, περγαμινός, τέλη IB' - ἀρχαὶ ΙΓ' αἰῶνος, 330x240 χιλ., φφ. 86v-102v, 105r, Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλειστοῦ, Ἐγκώμιον εἰς τὸν βίον καὶ τὰ θαύματα τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Θεοσεβίου τοῦ Ἀρσινοῦτου.

Βιβλιογραφία περὶ τοῦ χειρογράφου:

1. H. Delehay, "Saints de Chypre", *Analecta Bollandiana* 26 (1907), σσ. 181-197.

2. Ἰ. Χατζηγιάννου, Ἱστορία καὶ ἔργα Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλειστοῦ, Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1914, σσ. 258-280.

3. A. Ehrhard, Überlieferung und Bestand der Hagiographischen und Homiletischen literatur der Griechischen Kirche, τόμ. III, Leipzig 1939, σσ. 681-682.

4. F. Halkin, Manuscripts Grecs de Paris. Inventaire Hagiographique, Βρυξέλλαι 1968, σσ. 136-137.

5. C. N. Costantinides and R. Browning, *Dated Greek manuscripts from Cyprus to the year 1570*, Λευκωσία 1993, σσ. 106,107.

6. Ἱεράς Βασιλικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ἁγίου Νεοφύτου, Ἁγίου Νεοφύτου τοῦ ἐγκλειστοῦ, Συγγράμματα, τόμ. Γ', Πανηγυρικὴ Α', Πάφος 1999, σσ. 31-34, 262-284.

7. G. Christodoulou, *Le livre des Catéchèses de saint Néophyte le Reclus: texte et commentaire historique*, Μελέται καὶ Ὑπομνήματα VII, Λευκωσία 2009, σσ. 292-311.

#### β) Ἐντυποι ἐκδόσεις

1. Νικοδήμου Ἁγιορείτου, Συναξαριστῆς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, τόμ. Α', Ἀθήνησι 1868, σσ. 122-124.

2. H. Delehay, *Synaxarium Ecclesiae Constantinopolitanae e codice Sirmondiano, Propylaeum ad Acta Sanctorum Novembris*, Βρυξέλλαι 1902, σσ. 131-134.

3. Μηναῖον τοῦ Ὀκτωβρίου (ἔκδ. Π. Π. Παρασκευόπουλος), Ἐν Ἀθήναις 1904, σσ. 65-70.

4. Μηναῖον τοῦ Ὀκτωβρίου (ἐπιστολὰ Γεωργίου Γεγλέ, ἔκδ. Μιχαὴλ Σαλίβερος), Ἀθήναι ἄ. ἔ., σσ. 92-98.

5. Μηναῖον τοῦ Ὀκτωβρίου (ἔκδ. «Τὸ Φῶς»), Ἐν Ἀθήναις 1961, σσ. 121-130.

6. J. Mateos, *Le Typicon de la Grande Église*, tom. I, Ρώμη 1962, σσ. 68-69.

7. Μηναῖον τοῦ Ὀκτωβρίου (ἔκδ. «Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»), Ἐν Ἀθήναις 1980, σσ. 69-73.

8. Ὁρολόγιον τὸ Μέγα (ἔκδ. «Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»), Ἐν Ἀθήναις 1986, σσ. 226-227.

9. Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοσεβίου τοῦ Ἀρσινοῦτου, συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου ἱ. ν. ἁγίου Γεωργίου Φιλούσης Χρυσοχοῦς π. Νεοφύτου Εὐσταθίου καὶ τοῦ θεολόγου κ. Χαραλάμπους Ἐπαμεινώνδα. Πολυγραφημένη ἔκδοσις ἱ. ν. ἁγίου Γεωργίου Φιλούσης Χρυσοχοῦς 1986.

10. Macaire, moine de Simonos-Petras, *Le Synaxaire*, tome premier, Septembre, Octobre, Novembre, Θεσσαλονίκη 1987, σσ. 278-283.

11. Μέγας καὶ ἱερός Συνέδημος Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ (ἔκδ. «Ἀστὴρ»), Ἀθήναι 1989, σ. 512.

12. Hieromonk Makarios of Simonos Petra, *The Lives of the Saints of the Orthodox Church*, volume one, September, October, Ormylia-(Chalkidike) 1998, σσ. 370-377.

13. Θεοφιλεστάτου Χωρεπισκόπου Ἀρσινόης κ. Γεωργίου, Ὁ Ἅγιος Θεοσέβιος ὁ Ἀρσινοῦτης, Ἐν Παφιακῇ Ἐκκλησίᾳ, Πτυχὲς ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὸ ἀγιολογίό της, Πάφος 2003, σσ. 48-52.

#### γ) Ἡ παρούσα ἔκδοσις

Ὁ Θεοφιλέστατος Χωρεπίσκοπος Ἀρσινόης κ. Γεώργιος, νῦν Μητροπολίτης Πάφου, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ ὅπως τιμηθῶσι δεόντως οἱ ἅγιοι τῆς Πάφου ἀνέθεσεν εἰς τὸν ὑμνογράφον Χαράλαμπον Μ. Μπούσιαν τὴν σύνθεσιν ἀκολουθίας διὰ τὸν ὄσιον Θεοσέβιον τὸν Ἀρσινοῦτην. Ἡ ἀκολουθία συνετέθη τὸ 2004 καὶ παρεχωρήθη εἰς τὰ «Κύπρια Μηναιᾶ» πρὸς δημοσίευσιν.

Δημοσιεύομεν ἐπίσης τὸ Ἐγκώμιον τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ Ἐγκλειστοῦ εἰς τὸν βίον καὶ τὰ θαύματα τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Θεοσεβίου τοῦ Ἀρσινοῦτου, ἐκ τοῦ χειρογράφου κώδικος *Paris gr. 1189*, φφ. 86v - 102v, 105r, κατὰ μεταγραφὴν δρος Γεωργίου Κ. Χριστοδούλου.

#### δ) Βίοι - Συναξάρια - Ἐγκώμια

1. Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλειστοῦ ἐγκώμιον εἰς τὸν βίον καὶ τὰ θαύματα τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Θεοσεβίου τοῦ Ἀρσινοῦτου, Ἐν H. Delehay,

“Saints de Chypre”, *Analecta Bollandiana* 26 (1907), σσ. 181-197, 198, 199, 201, 261, 285-286, 287.

2. Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλείστου ἐγκώμιον εἰς τὸν βίον καὶ τὰ θαύματα τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Θεοσεβίου τοῦ Ἀρσινοῖτου, Ἐν Ἰωάννου Χ. Χατζηγιάννου, Ἱστορία καὶ ἔργα Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλείστου, Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1914, σσ. 258-280.

3. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου πρ. Λεοντοπόλεως, Ἁγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, 1935 (ἔκδ. «Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»), σ. 191.

4. Ἰωάννου μοναχοῦ Ἁγιορείτου, Βίοι τῶν ἐν Κύπρῳ Ἁγίων, μετὰ Χαιρετισμῶν, Κύπρος 1952, σσ. 10, 28.

5. Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Μακαρίου Γ', Κύπρος, ἡ ἁγία νῆσος, Ἀθήναι 1968, σ. 25, Λευκωσία 1997, σ. 30.

6. Ἀκολουθία τῶν ἐν Κύπρῳ Ἁγίων, ἔκδ. α' Λευκωσία 1972, σσ. 13, 19, ἔκδ. β' Κύπρος 1988, σσ. 40, 44, 63, 126, 151, ἔκδ. γ' Κύπρος 2003, σσ. 53, 57, 74, 75, 90: πίν. Ὁ Ἅγιος Θεοσέβιος ὁ Ἀρσινοῖτης μετὰ τῆς συμβίου αὐτοῦ, Ἰ. Μ. Σταυροβουνίου 2000.

7. Macaire, moine de Simonos-Petras, Le Synaxaire, Vies des Saints de l'Église Orthodoxe, tome premier: Septembre, Octobre, Novembre, Θεσσαλονίκη 1987, σσ. 281-282.

8. Παπασταύρου Παπαγαθαγγέλου, Μορφές ποῦ ἁγιασαν τὴν Κύπρῳ, ἔκδ. δ' Λευκωσία 1988, σσ. 87-95, ἔκδ. ε' Λευκωσία 1998, σσ. 87-94, 529.

9. Hieromonk Makarios of Simonos Petra, The Synaxarion, The Lives of the Saints of the Orthodox Church, volume one, September, October, Ormylia-(Chalkidike) 1998, σ. 374.

10. Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλείστου, Ἐγκώμιον εἰς τὸν βίον καὶ τὰ θαύματα τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Θεοσεβίου τοῦ Ἀρσινοῖτου, Ἐν Ἁγίου Νεοφύτου τοῦ ἐγκλείστου, Συγγράμματα, τόμ. Γ', Πανηγυρικὴ Α', Ἐκδοσις Ἱερᾶς Βασιλικῆς καὶ Σταυροπηγιατικῆς Μονῆς Ἁγίου Νεοφύτου, Πάφος 1999, σσ. 262-284.

11. Θεοφιλεστάτου Χωρεπισκόπου Ἀρσινόης κ. Γεωργίου, Ὁ Ἅγιος Θεοσέβιος ὁ Ἀρσινοῖτης, Ἐν Παφιακῇ Ἐκκλησίᾳ, Πτυχεὺς ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὸ ἀγιολογίό της, Πάφος 2003, σσ. 48-52.

12. Ἀνδρέου Ν. Παπαβασιλείου, Μητροῦν Ἀγωνιμίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ἐν Λευκωσίᾳ 2004, σσ. 155-156, 325.

13. Γεωργίου Κάγκουρα, “Ὁ ὁσιος Θεοσέβιος ὁ Ἀρσινοῖτης”, *Παρέμβαση Ἐκκλησιαστικῆ* 9(2009), σσ. 453-455.

## 2. Βοηθήματα

### α) Μελέται

1. Ἰω. Χάκκεττ, Ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, κατὰ μετάφρασιν καὶ συμπλήρωσιν Χαρ. Ἰ. Παπαϊωάννου, τόμ. Β', Ἐν Πειραιεῖ 1927, σσ. 186-187.

2. Fr. Halkin, Bibliotheca Hagiographica Graeca, tom. II, Subsidia Hagiographica no 8a, Βρυξέλλαι 1957, σ. 295.

3. Ἰ. Π. Τσικνοπούλλου, “Κυπριακὰ τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου”, *Κυπριακαὶ Σπουδαὶ* 24 (1960), σσ. 128-129, 133-134.

4. Ἰωάννου Π. Τσικνοπούλλου, “Ἅγιοι τῆς Κύπρου: Ὁ Ὅσιος Θεοσέβιος”, *Ἀπόστολος Βαρνάβας*, Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1963, σσ. 80-83.

5. Κ. Π. Κύρρη, “Κυπριακὰ ἀγιολογικὰ καὶ μοναστηριακὰ μελετήματα, Τὸ Ἐγκώμιον τοῦ Θεοσεβίου ὑπὸ τοῦ Νεοφύτου καὶ τὰ χρονολογικὰ τοῦ Ἀρκαδίου”, *Κυπριακαὶ Σπουδαὶ* 27 (1963), σσ. 197-210.

6. Στυλιανοῦ Γ. Παπαδοπούλου, “Θεοσέβιος”, *Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια* 6 (1965), σσ. 310-311.

7. Κώστα Χατζηψάλτη, “Σύμμεικτα περὶ τὴν Βυζαντινὴν Κύπρον”, *Κυπριακαὶ Σπουδαὶ* 32 (1968), σσ. 57-64.

8. Ἰωάννου Π. Τσικνοπούλλου, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Πάφου, Λευκωσία 1971, σσ. 141, 192-194, 203, 206, 220.

9. Κ. Χατζηψάλτη, “Περὶ τῆς Κυπριακῆς Ἐπισκοπῆς Ἀρσινόης κατὰ τὴν Βυζαντινὴν περίοδον”, *Βυζαντινὰ* 13 (1985), σσ. 453-466.

10. Κ. Π. Κύρρη, “Θεοσέβιος Ἀρσινοῖτης”, *Μεγάλῃ Κυπριακῇ Ἐγκυκλοπαίδεια* 6 (1987), σσ. 19-20.

11. Θεοχάρους Εὐρ. Σχίτζα, “Ἀναφορὰ εἰς τὰς ἀκολουθίας τὰς ψαλλομένας ἐν Κύπρῳ”, *Ἀντιπελάργησις*, τόμος τιμητικὸς πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομον, ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τῆς ἀρχιερατικῆς αὐτοῦ διακονίας, Λευκωσία 1993, σ. 545.

12. Κώστα Κωνσταντινίδη, “Ἡ παιδεία καὶ τὰ γράμματα στὴ Βυζαντινὴν Κύπρῳ”. Ἐν Βυζαντινὴν Κύπρῳ, Ἱστορία τῆς Κύπρου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Θεοδώρου Παπαδοπούλλου, τόμ. Γ', Λευκωσία 2005, σ. 444.

### β) Ναογραφία

1. Σίμου Μενάρδου, “Τοπωνυμικὸν τῆς Κύπρου”, *Ἀθηνᾶ* 18 (1905), Τοπωνυμικὰ καὶ λαογραφικὰ μελέται, Δημοσιεύματα Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν IV, Λευκωσία 1970, σσ. 4, 25, 96.

2. Ν. Γ. Κυριαζῆ, Τὰ χωρία τῆς Κύπρου, Λάρναξ 1952, σσ. 132, 183.

3. Ν. Κληρίδη, Χωριά καὶ πολιτείες τῆς Κύπρου, Λευκωσία 1961, σ. 163.

4. Κ. Α. Πιλαβάκη, “Συναγωγὴ Κυπριακοῦ τοπωνυμικοῦ ὑλικοῦ”, *Κυπριακαὶ Σπουδαὶ* 40 (1976), Παράρτημα σ. 142.

5. Κ. Α. Πιλαβάκη “Συναγωγὴ Κυπριακοῦ τοπωνυμικοῦ ὑλικοῦ”, *Κυπριακαὶ Σπουδαὶ* 42 (1978), Παράρτημα σ. 253.

6. Μ. Christodoulou, *A Concise Gazetteer of Cyprus*, Λευκωσία 1982, σσ. 16: Ἀρσινόη, 40: Μελάνδρα, 61: Φιλοῦσα Χρυσσοχοῦς.

7. Μ. Christodoulou, *A Complete Gazetteer of Cyprus I*, Λευκωσία 1987, σσ. 180: Ἀρσινόη, 814: Μελάδεια, Μελάνδρα, 1236: Φιλοῦσα Χρυσσοχοῦς, 1534: Μελάδεια, 1535: Μελάνδρα, 1654 - 1655: Φιλοῦσα Χρυσσοχοῦς.

8. Ἄ. Παυλίδη, “Μελάδεια, Μελάνδρα”, *Μεγάλῃ Κυπριακῇ Ἐγκυκλοπαίδεια* 9 (1988), σσ. 372-373, 374-375.

9. Ἄ. Παυλίδη, “Φιλοῦσα Χρυσσοχοῦς”, *Μεγάλῃ Κυπριακῇ Ἐγκυκλοπαίδεια* 13 (1990), σ. 251.

10. Gilles Grivaud, Villages désertés á Chypre (finXII<sup>e</sup>-fin XIX<sup>e</sup> siècle), Ἰδρυμα Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ', Γρα-

φείον Κυπριακής Ίστορίας, Μελέται και Ύπομνήματα ΙΙΙ, Λευκωσία 1998, σσ. 248, 249, 471, 472.

11. Ίεραῖς Συνόδου Ἐκκλησίας Κύπρου, Ἑορτολόγιον, Τυπικαὶ Διατάξεις Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν 2009, σσ. 377-378, 498, 697.

### γ) Εἰκονογραφία

1. Ὁ ἅγιος Θεοσέβιος, Εἰκὼν νεωτέρα εὐρισκομένη εἰς τὸν ἱ. ν. ἁγίου Γεωργίου Φιλούσης Χρυσοχοῦς.

2. Παπασταύρου Παπαγαθαγγέλου, Μορφές ποὺ ἁγίασαν

τὴν Κύπρον, ἔκδ. δ' Λευκωσία 1988, σ. 88, ἔκδ. ε' Λευκωσία 1998, σ. 529.

3. Ίεραῖς Κοινοβιακῆς Μονῆς Σταυροβουνίου, Πλήρης ἁσματικὴ ἀκολουθία πάντων τῶν ἐν τῇ κατὰ Κύπρον ἀγιοτάτῃ Ἐκκλησίᾳ διαλαμπάντων Ἀγίων, μετὰ Παρακλητικῶς Κανόνος, Κύπρος 2003, σ. 90: πίν. Ὁ Ἅγιος Θεοσέβιος ὁ Ἀρσινόιτης μετὰ τῆς συμβίου αὐτοῦ, Ἰ. Μ. Σταυροβουνίου 2000.

4. Ίεραῖς Μητροπόλεως Πάφου, Παφιακὴ Ἐκκλησία, Πτυχὲς ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὸ ἀγιολογίό της, Πάφος 2003, σ. 48.

